

ATATÜRK İLKOKULU 2. SINIFLAR DEĞERLER EĞİTİMİ ÇALIŞMA

RAPORU (MART AYI 29/03/2013)

SINIFI	2-A
DEĞER ADI	BARIŞ VE VATANSEVERLİK Kazanım: : Vatanımız için mücadele eden insanların fedakarlıklarını öğrenerek vatanseverlik duygusunu artırır. Vatanını sever uygar medeniyetler seviyesine ulaşmak için çalışır. Vatanseverlik ve barış kavramlarını sözlerine yansıtır.
ALT DEĞERLER	
YAPILAN ETKİNLİKLER	SORUMLU ÖĞRETMENLER VE ÖĞRENCİLER
<ol style="list-style-type: none">1. " Atatürk ve vatan sevgisi " konusunda öğrencilerimiz serbest kürsüde konuşmalar yaptı.2. Milli mücadele ile ilgili yaşanan kısa hikayeler sınıfımızda anlatıldı.3. İstiklal Marşı'nın önemini vurgulandı4. Bayrak sevgisinin vurgulandı- resimler yapıldı5. "Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nin anlamının anlatıldı.6. " Yurtta sulh, cihanda sulh " konulu şiir yarışması yapıldı.7. Mehmet Akif Ersoy ve İstiklal Marşımız konulu resim yarışması yapıldı.8. Vatan sevgisi ve barış konulu dövizler kulüp ve sınıf köşelerimize asıldı.9. Çanakkale konu ile çizgi film seyrettirilmesi10. " Mehmet Akif Ersoy " konulu boyama çalışması yapıldı.11. " Ben küçük bir vatanseverim " konulu şiir yarışması düzenlendi12. "Vatanseverlik ve barış " üzerine güzel sözler defterlerimizde yer aldı.13. Sütçü İmam- Nene Hatun ve Kurtuluş Savaşı ' mızdaki "Küçük Kahramanlarımız " araştırıldı.	<p>Öğretmenlerimiz</p> <p>Ömer USLU Velilerimiz Okul Öğretmenlerimiz Okul Çalışanları</p> <p>2 A- Öğrencileri</p>
Anlatım – Soru cevap- Tartışma – Örnek Olay Gösterme Fotoğraf Analizi	

Öğrenci Temsilcisi

Adı soyadı

Ömer USLU

Sınıf öğretmeni

ÖZLÜ SÖZLER

VATANSEVERLİK

Vatanseverlik en yaygın anlamıyla, vatanını sevmek ve vatanı için her türlü özveride bulunma duygusudur.

- Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır,
Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır.
Mithat Cemal Kuntay

- Benden eğermi isteyiniz vereyim, atımı isteyiniz vereyim. Fakat vatanımdan hiç kimse bir karış toprak istemesin veremem.
Mete Han

- Bir memleketin saha bakımından büyüklüğü onun gerçek büyüklüğünü ifade etmez ve bir milleti millet yapan arazisi değildir.
Thomas Henry Huxley

- Eğer vatan tehlikede ise, her şey vatana aittir.
George Jacques Danton

- İnsan vatanını sever, çünkü hürriyeti, rahatı, hakkı vatan sayesinde kaimdir.
Namık Kemal

- Türklerden başka dini ve vatanı uğruna canını vermeye hazır asker görmedim.
Hamilton

- Vatan aşkını artırmak için en emin yol, bir müddet yabancı bir memlekette kalmaktır.
William Shenstone

- Vatan bir milletin evidir.
Ahmet Mithat

- Vatan için katlanılan ölüm kadar tatlı ve şerefli bir ölüm var mıdır?
Horatius

- Vatan için ölmek de var, fakat borcun yaşamaktır.

Tevfik Fikret

- Vatan için yaşamak, vatanın terakki ve tealisine çalışmak da vatan için ölmek kadar şerefli dir.

Gerigori Petrof

- Vatan sevgisi ahlakta iyiliği, ahlakta iyilik de vatan sevgisini meydana getirir.

Montesquieu

- Vatan sevgisi imandan gelir.

Hz. Muhammed

- Vatan sıhhate benzer, değeri kaybedilince anlaşılır.

Süleyman Nazif

- Vatan, çalışkan insanların omuzları üstünde yükselir.

Tevfik Fikret

- Vatana olan borcunu ödemed en ölen insan bedbahttır.

J. Fletcher

- Vatani için ölmüş bir insan mesut insandır.

Virgili us

- Vatanımızı sevelim; orası babalarımızın da ülkesidir.

Schiller

- Vatanına sadakatle hizmet edenin atalara ihtiyacı yoktur.

Voltaire

- Vatanında ölmeyen iki kere ölür.

İ. Habib Sevük

Yurtta sulh, cihanda sulh.

Mustafa Kemal Atatürk

En kötü barış, en haklı savaştan daha iyidir.

CİCERO

Barış nihai amacımızdır.

St.Augustine

Doğa kanununun birinci ve temel ilkesi barışı aramak ve sürdürmektir.

Thomas Hobbes

Barış milletleri refah ve mutluluğa erİştiren en iyi yoldur. Fakat bu kavram bir defa ele geçirilince daima bir dikkat ve itina ve her milletin ayrı ayrı hazırlığını ister.

Mustafa Kemal Atatürk

Benim ülkem dünyadır; benim vatandaşlarım tüm insanlardır.

William Lloyd Garrison

Barış nihai amacımızdır

St.Augustine

Savaş ilanlarının gerisinde ekonomik nedenler yatar.

Pierre Jesephe Proudhon

Savaş insanı mahveden kötölüklerin en önemlisidir. Savaş milletlerin varlığını yok eder; en güzel ülkelerin ziyan olmasına sebep olur; en iyi insanları yok eder ve kötölükleri yüceltir; bir ülkeye her türlü karışıklığı, anarşiyi ve yozlaşmayı getirir.

John F.Kennedy

MEHMET AKİF ERSOY

(MİLLİ ŞAİRİMİZ)

İstiklâl Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
○ benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
○ benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl...
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Mehmet Akif ERSOY

Adı Soyadı: Mehmet Akif (RAGİF) ERSOY

Baba Adı : Temiz Tâhir EFENDİ

Anne Adı: Emine Şerife HANIM

Doğum Yeri: İstanbul

Doğum Tarihi: 1 873

Ölüm Tarihi: 1 936

Bildiği Yabancı Diller: Fransızca- Farsça-
Arapça

"Allah milletimize bir daha İstiklâl
Marşı yazdırmasın"

Akif Ersoy

Vatan size minnettardır.

SKEÇ-8: M LLET MALI

KOMUTAN : Hey, durun bakalım.

GEL N : Buyur kumandan.

KOMUTAN : Ne yapıyorsunuz burada?

GEL N : Cepheye, Türk ordusuna cepheye taşıyoruz..

KOMUTAN : Allah emri için bu işi çıkarmasın bacım, sizin hakkınızı bu millet nasıl öder?

GEL N : Bu dümanı yurdumuzdan bir atalım da kumandan, böyle ver sen bizim hakkımızı..

KOMUTAN : Allah'ım, bu dümanın hepsini atacağız yurttan. Söyle bakalım, sen kaç yaşındasın?

GEL N : Eeey, 18 yaşımdayım.

KOMUTAN : Allah'ım, görüyorsun, genciyle yaşıyla, çocuğuyla kadınıyla hepimiz seferber olduk. Sen bizi zafere ulaştır..

GEL N : Amiiin..

KOMUTAN : Bacım, bu yaşlı teyze kim?

GEL N : O benim ninem. O lunun biri savaşta şehit oldu.

KOMUTAN : Peki bu oturan delikanlı niye bize hiç bakmıyor?

ANA : O benim o lum evladım. Abisi savaşta şehit oldu.

KOMUTAN : Niye bize ilgi göstermiyor, yoksa bizi küçük mü görüyor?

ANA : Esta furullah evladım, olur mu öyle şey?

KOMUTAN : Peki niye ayağa kalkmıyor da öyle gururla kurulmuş oturuyor...

ANA : Gururundan değil evladım, o da abisi gibi savaşta gitmişti, ama bir bacağını kaybetti cepheye.. Ayağı iyileşir iyileşmez hemen tekrar cepheye gidip savaşmak istedi. Ama almadılar onu askere "bir bacağını takma" diyerek... KOMUTAN : Yaaaa....

ANA : Bu 18 yaşında oldu unu söyleyen taze gelin ve kucağındaki bebek de onun...

KOMUTAN : Niye konuşmuyor, dilsiz mi yoksa?

ANA : Hayır dilsiz değil. Konuşabiliyor. Ama vatanımız dümanı galindeyken askere alınmamak ona öyle ağır geldi ki o gün bu gündür tek kelime etmedi kimseye...

KOMUTAN : Dur bakalım nine. Bir konuşalım bu Anadolu aslanıyla.

ANA : Böyle yorma kendini evladım. Selamını bile almaz kimsenin.

KOMUTAN : Delikanlı, duyduğuma göre savaşta bir bacağını vatan uğruna vermişsin. Adın ne senin?

DEL KANLI :

KOMUTAN : Bu ne haldir bre...! Sen ne biçim askersin ki, kar ında bir Türk komutanı var ve sen kılını dahi kıpırdatmadan oturuyorsun. Kalk aya a !

DEL KANLI :

KOMUTAN : Bak yi idim. Acını anlıyorum. Hangi Türk istemez ki bu zor zamanda cephede olmayı? Hangi Anadolu delikanlısı dü mana kar ı ehitlik sevdasıyla co masın? Seni anlıyorum. Haklısın.

Üzölmekte haklısın. Ama

yanıldı ın bir ey var. ASLAN YARALI DA OLSA ASLANDIR... Bu topal halinle hiçbir i e yaramadı ını sanıyorsun. Yanılıyorsun. Ko amasan da ata binebilirsin. Haydi kalk. Cepheye gidiyoruz.

DEL KANLI : Do ru mu? Bu söylediklerin do ru mu kumandanım? Sahiden beni yeniden cepheye götüreceksin?

KOMUTAN : Evet, sana, senin gibi bir kahramana çok ihtiyacımız olacak.

DEL KANLI : Bu topal halimle mi?

KOMUTAN : Bir aya ın yok ama kanatların var ya... Bu yi idi ata bindirin. Benim tüfe imi de verin eline. Toparlanın gidiyoruz.

Sa ılıcakla kalın nine.

DEL KANLI : ükürler olsun... Allah ım sana ükürler olsun. Ana , ana kal sa ılıcakla. Sen., sen de yavruma iyi bak köylü kızı. Ona babasının ve amcasının nasıl bir asker oldu unu anlat birgün... Sen de hakkını helal et. Ben artık komutanımla gidiyorum.

ANA : U urlar osun evladım....

GEL N : Gittiler ana. Haydi biz de yola koyulalım.

ANA : Do ru, yola koyulalım artık. Ama bu bulutlar da ne! Kızım ya mur ya acak. Cephaneler ıslanacak imdi. Ne yapacağız? Yanımızda bir örtü de yok...

GEL N : Dur nine!

ANA : Kızım ne yapıyorsun? Bebe in üstündeki örtüyü niye çıkarıyorsun? Hava so uk! Ü ütecek, hasta olacak zavallı...

GEL N : Bebe in örtüsünü cephanenin üstüne örtece im.

ANA : Ama bebek? Ya hasta olur, ölürse...

GEL N : Nine, nine! Bebek, benim bebe im. Ama bu cephane millet malıdır. Ne yapayım ölürse! Vatan sa olsun!

-1-

2.DRAMA : SİLAHINI VERMEYEN ŞEHİT

(Anlatıcı perdenin önüne gelir,perde kapalıdır. u bilgileri verir ve çıkar):

ANLATICI : Çanakkale Sava ından yıllar sonra anıtlar yapmak üzere yollar açılmaktadır. imdi Kanlı Sırt Kitabesinin oldu u yerde kazı yapılırken elinde tüfe i ile bir ehite rastlandı. ehit askerimiz elindeki silahı sımsıkı muhafaza etmektedir.

(Ortada çuvallardan bir siper yapılmı tır.Askerler siper kazmakta,yolu ölçmektedir.3 asker ve üstte men sahnededir.Askerler bir yandan da sohbet etmekte,üstte men yakınlarında oturmaktadır..)

I.ASKER: Çok de il bundan 50 sene önce buralarda ne fırtınalar kopuyordu.Babalarımız,amcalarımız dedelerimiz Çanakkale’yi dü mana dar ettiler.

II.ASKER : 250.000 cana mal oldu bu. Dile kolay 250.000 genç...Benim amcam da Çanakkale gazisiydi. Neler anlatırdı neler!Uykusuz,yorgun geceler,aylarca ölümün nefesini ensesinde hissetti mücadeleler.Çok zorluklar çekmi ler.

III.ASKER: Üstte yok,ba ta yok...Yarı tok aylarca cenk etmek kolay mı?

II.ASKER: Dünyanın en çetin mücadelelerinden biri olmu .Amcamın yanında siperde tüm arkada ları ehit olmu .O birkaç küçük yarayla kurtarmı .Çok zor sava mı Oradan da Kurtulu Sava ına katılmı .,bir-çok cephede sava mı .Ama hiç ikayet etmedi,yıllarca süren zorlu sava lardan...Bir daha olsa bugün yine giderim,vatana her eyim feda olsun derdi hep.

I.ASKER:Nerdeyse bahar geldi, u so u a bak. çim ü üdü valla.Yaman oluyor u Çanakkale’nin ayazı da rüzgârı da..

ÜSTTE MEN:Do ru söylersin asker..Çanakkale’nin so u u ve ayazı me hurdur.Baharda bile dayanılmaz olur bazen...Ama Çanakkale Sava ları 1915 Mart’ından 1916 Ocak sonlarına kadar sürdü. Kı ayazını da yedi Çanakkale’de sava an kahramanlar...Üzerlerindeki incecik elbiseleriyle hem dü manla hem so ukla bo u tular.Do ru söylersiniz çok çetin sava lar oldu bizim bulundu umuz u yerlerde de..A a ıdaki müzede havada birbirini vuran kur unları görmediniz mi?Nasıl çetin sava lar oldu- unu varın siz dü ünün.

III.ASKER:Haklısınız komutanım.Biz de gelmi bahar ayında so uktan ikayet ediyoruz.Atalarımızın yaptı ının yanında askerlik mi yapıyoruz biz?

ÜSTTE MEN: Öyle demeyin..Kendinize haksızlık edersiniz. u anda sava ı çıksa can-ı gönülden katılma- yacak mısınız?

ASKERLER (Hep bir a ızdan): Seve seve komutanım

ÜSTTE MEN :Bakın siz de o yüce kahramanlar için çalı ıyor,onlara lâıyk anıtlar yapmak için u ra ıyor- sunuz.Kazma kürek günlerdir çalı ıyoruz.Ama ne yapsak az onlar için. u metreyi getirin de urayı ölçüp i aretleyelim. (I.Asker,emredersiniz deyip metreyi getirir.Yan tarafta üstte menle I. asker ölçüm yapmakta i aret koymaktadır.Di er iki asker de kazma kürek çalı maya devam etmektedir. çeriye Çanak kale Gazisi Halil Emmi girer.)

HAL L EMM : Selamün aleyküm komutan.Kolay gelsin

ÜSTTE MEN : Aleykümselam amca, ho geldin

HAL L EMM : Ben Çanakkale Gazisi Halil... ntepe köyündenim.Duydum ki ehitlerimize anıtlar yapılmı yormu .Duydum geldim hemen.Belki bir yardımım dokunur.

ÜSTTE MEN : Sa ol emmi. Sen yapaca ını yapmı sın bu vatana..Artık sen dinlen.Onu da biz gençler halledelim izninle..

HAL L EMM : Olur mu komutan ?Daha elim kolum tutuyor Allah’a ükür..Her Türk’ün ölene kadar vatana hizmeti devam eder. (Duygulanır.Duraklar.... ç geçirir.)Çok arkada ım,çok komutanım yanımda ehit oldu.Aha u a a ıda Edincikli Ahmet’le Yozgatlı smail ,tam yanımda ehit oldular.Kur un beni sıyrıp geçti...(yice duygulanır.) Ne yi itti ikisi de..Onlar için yapılacak anıtlarda izin ver de benim de eme im bulunsun.(a lamaklıdır.)

ÜSTTE MEN :Tamam emmi,az bir soluklan,dinlen,sakinle ...Otur u sandalyeye de dinlen..Bakınız birazdan.

(Halil Emmi oturur.Üstte men,elini Halil Emmi’nin omuzuna koyar,o da duygulanmı tır.II.askerin küre i bir eye takılır,yanımdaki askerle konu maya ba lar:)

II.ASKER: Küre im sert bir eye takıldı.Gel bir bak hele!(Küre ini çuvalların arasında gezdirir,kürek takıl makta,çalı mamaktadır.)

-2-

III.ASKER:Ta a,kayaya takılmış tır.Oynat küre i çalı ır o. (II. Asker oynatmaya devam etmekte,ba arama- maktadır.)

II.ASKER:Olmuyor..Allah Allah! Bir ey var burada...Küre ime takılıp duruyor.Gel urayı kaz- mayla az e eliyelim.(III.Asker,kazmayla e eler,vurur gibi yapar.)

III.ASKER:Do ru söylersin bir ey var burada.Elimizle e eliyelim hele..(Elleriyle topra ı kazar gibi yaparlar.)

II.ASKER: te görünüyor,az kaldı çıkacak.Ha gayret!Aman Allah'ım!Bu bir ehit!Elinde silahı da var. Demek kazma küre imiz silahına takılıyordu.(Komutana seslenir) Komutanım,komutanım!Topraktan bir ehit çıktı,.Elinde de silahı var.(Üstte men,I .Asker ve Halil Emmi gelirler.. ehide do ru bakarlar.)

ÜSTTE MEN : Hayret,hiç bozulmamı ...Yandan sedyeyi al gel hemen.

II.ASKER : Emredersiniz.(Sedyeyi almak üzere çıkar.).

ÜSTTE MEN : (ehide bakar.)Sanki dün gömülmü gibi.

I.ASKER: ehidi ne yapaca ız komutanım.(Halil Emmi de ehide bakmaktadır.)

ÜSTTE MEN : Az a a ıdaki ehitli e götürüp gömelim.(Tutarlar,alıp yerdeki sedyeye koyarlar.Acıklı bir fon müzi i çalar)

HAL L EMM : Çanakkale Sava ları... ..Son kale Çanakkale.... Neler gördüm nelerDenizden dev gemileriyle,karadan makineliyle,gökten tayyareleriyle geldiler,ölüm kusuyorlardı.Mehmetçiklerimiz i te böyle ellerinde,vatan u runa (bayra ı çıkarır) bu bayrak u runa tüfekleriyle kahramanca ehit oldular.

ÜSTTE MEN : (Askerlere dönerek) Silahını alın da tekrar gömelim.(III.Asker tüfe i almaya çalı ır.Sert- çe çekse de almayı ba aramaz.3 asker birlikte denerler,yine de almayı ba aramazlar.)

I.ASKER : Komutanım,silahını vermiyor.(Yine tüfe e asılırlar,ama alamazlar. a kındırlar.)

HAL L EMM : Belli ki bu ehit de Allah'ın huzuruna görev ba ında gitmek istedi komutanım.Mehmetçik komutanının her emrini dinler.Ona söyle de silahını teslim etsin.

ÜSTTE MEN: (Sert bir ses tonuyla) Asker ! Ben Üstte men smail BA OL! Görev bitti ! Silahını teslim et. (ehidin parmakları açılır.Üstte men,silahı alır.Halil Emmi elindeki bayra ı ehidin üstüne örter ve seyircilere dönerek,bayra ı tutup u iiri okur:)

HAL L EMM : Kartal gibi duru un
anım an katıyor.
Dalga dalga vuru un
Canıma can katıyor
Ey zaferin hür süsü,
Seninle güzel gökler.
ehidimin örtüsü,
Seninle co ar yürekler..
Seni gökte buldukça,
Artar erefim, anım.
Bu diyarlar durdukça
Yoluna kurban canım..

Gülmenin en güzeli
Sana bakarak gülmek;
Ölmenin en güzeli
Sana sarılıp ölmek

(Perde kapanır.Anlatıcı perdenin önüne gelir)

ANLATICI :Bugün tüm ehitleri anma günümüz.Tarihin derinliklerinde yüzbinlerce ehidimiz yatıyor.Trablusgarp'ta,donarak öldükleri Allahüekber Da larında,Kurtulu sava ında,Balkanlar da ,Kore'de,Kıbrıs'ta...Hepsinin ruhları ad olsun....Ayrıca günümüzde ve son yıllarda terör örgütlerince kahpece ehit edilen kahraman subay ve askerlerimizi,polislerimizi,fedakâr ö retmenle- rimizi,tüm kamu görevlilerimizi ve masum vatanda larımızı da rahmet ve ükranla anıyoruz.Ve onların kanları ve canlarıyla bize emanet ettikleri vatanımızın emin ellerde oldu unu belirtmek istiyoruz.

VATAN SA OLSUN

OYNAYANLAR:

AY E KADIN : 50 Ya larında köylü bir kadın.

ERKEK SES : Dı ardan yükselen ses.

KADIN SES : Dı ardan gelen ses.

2. SES : Dı ardan gelen erkek sesi.

1. ASKER : Yunan askeridir ve üzerinde o devrin asker kıyafeti vardır.

2. ASKER : Birinci asker gibidir.

3. ASKER : Birinci asker gibidir.

KOMUTAN : Otuz be ya larında bir Yunan subayı. Üzerinde üniforma vardır.

NÖBETÇ : Komutanın kapısında nöbet bekler.

TE MEN : 25 ya larında bir Yunan subayı.

ÇORBACI: Yunanlılar hesabına çalı an bir hain.

FATMA : 50 ya larında, Osman A a'nın e i.

OSMAN A A : 55 ya larında bir Türk köylüsü.

D M TR : Yunanlı asker.

MUHTAR : 55 ya larında, köyün muhtarı.

1. ADAM : htiyar heyeti üyesi.

2. ADAM : htiyar heyeti üyesi.

3. KADIN: Muhtarın karısı.

4. KADIN: 1. htiyar heyeti üyesinin karısı.

5. KADIN : 2. htiyar heyeti üyesinin karısı.

1. PERDE

DEKOR : *(Geni bir köy evinin salonudur. ki yan tarafta divan vardır. Orta yerde kilim bulunur. Duvarlardan birinde gaz lambası ve ayna asılıdır. Salonun çe itli yerlerinde ilteler bulunmaktadır.)*

Ay e kadın — *(Salonun tam ortasındaki kapa ı kaldırmı , içeriye cephane dolu sandıkları yerle tirmeye çalı maktadır. Bir yandan da kendi kendine mırıldanır.)* Dü man köye geliyormu . Onlar buraya ula madan u sandıkları ortadan kaldırmalıyım.

ERKEK SES — *(Dı ardan)* Ay e kadın!.. Ay e kadın! Çabuk hazırlan! Dü man neredeyse köye girmek üzere.

AY E KADIN — *(Cepthane sandıklarından birisini daha evin bodrumuna indirir.)* Biraz daha i im var. Bitirir bitirmez ben de gelece im. Siz yolunuza devam edin.

ERKEK SES — *(Dı ardan)* Elini tez tut!... Biz ormana do ru gidiyoruz...

AY E KADIN — Ben kadını... Dü man köye girse bile bana dokunmazlar. Fakat siz erkekleri, dü man ele geçirirse parçalar, *(diye yüksek sesle dı arıya ba ırır. Sonra tekrar cephane sandıklarını bodruma indirmeye devam eder.)*

K NC SES — *(Dı ardan)* Ay e kadın dü man hemen tepenin ardında. Çabuk ol... Sen de bizimle gel...

AY E KADIN — *(Yüksek sesle ba ırarak)* Çok az i im kaldı... Siz yolunuza devam edin.

K NC SES — Ormanda seni bekleyece iz... Elini biraz çabuk tut.

AY E KADIN — Peki... Siz yolunuza devam edin.

(Ay e kadın güçlükle bir sandı ı daha bodruma indirdi. Sonra elinin tersi ile alındaki terleri siler. Bu sırada dı ardan silâh sesleri yükselir. Ya lı kadın son sandı ı da bodruma indirir, kapa ını güzelce kapatır.  zerine de kilimleri serer. Ardından, divanın üzerinden seccadeyi alıp, bodrum kapa ının üzerine sererek) artık çok geç. D  man köye girdi bile... En iyisi namazımı da kılıp kaderimle ba ba a kalayım...

(Ay e kadın namaza durur. Bu sırada dı arıdan ayak sesleri ve konu malar yükselir. Ay e kadın namazını bitirip dua etmeye ba ladı ı sırada gürültüyle evin kapısı açılır ve içeriye    d  man askeri girer.  lerinden biri Ay e kadına saldırır.)

1. ASKER — Söyle bakalım moruk, sen neden di erleriyle ka madın. Mutlaka bir bildi in olmalı...

(Ay e kadın cevap vermez)

2. ASKER — *(Ay e kadının yanına gelir ve saçlarından aya a kaldırarak.)* Evet evet bir bildi in olmalı. Haydi konu .

(Ay e kadın cevap vermeyince, iki asker birden ya lı kadını hırpalamaya ba larlar.)

1. ASKER — Konu sana be kadın.

2. ASKER — *(Di erlerinin yanına gelerek)* Rahat bırakın kadını. Komutan onu konu turmasını bilir.

1. ASKER — Biz de biliriz...

2. ASKER — *(Elindeki silâhın dip i i ile kadına vurma a yeltenir.)* Söyle köylüler nereye kaçtılar?

3. ASKER — Sakin ol... *(diyerek 2. askerin hareketine en gel olur.)*

AY E KADIN — *(Askere dönerek)* Sizler ancak ya lı bir kadına kar ı erkekli inizi gösterirsiniz.

1. ASKER — *(   nc  askere dönerek)* Görüyor musunuz? Senden cesaret alıp bize  atmaya ba ladı.

AY E KADIN — Hiç birinizden cesaret almama gerek yok. Ben cesareti T rkl   mden Türk ordusundan alıyorum.

(Birinci asker tam tokadı indirece i bir sırada içeriye komutan girer.)

KOMUTAN — Ne oluyor burada... Bu kadın da nesi?

(Askerler hemen hazır ol durumuna geçerler.)

1. ASKER — Köyden kaçmayan yalnız bu kadın var komutanım... Burada kaldı ına göre bir maksadı olmalı...

(Komutan geni salonu ba tan a a ı dola ır. Elleri arkasına ba lıdır. Yüzünde ma rur bir insanın edası vardır. Tam kadının önünde durur.)

KOMUTAN — Adın ne senin?

AY E KADIN — Ay e kadın.

KOMUTAN — Sen niçin di erleriyle gitmedin?

AY E KADIN — Gördü ünüz gibi ben ya lı bir kadını. Gitmemle kalmam arasında hiç fark yok. E er öleceksem, kendi köyümde ölmek isterim.

KOMUTAN — Kendine çok güveniyorsun.

AY E KADIN — Her Türk gibi.

(Komutan Türk kelimesini duyunca öfkelenir. Yüksek sesle ve i aret parma ını Ay e kadının burnuna uzatarak.)

KOMUTAN — Türk gibi ha.. Çok cesur oldukları için mi topraklarını bırakıp kaçtılar?

AY E KADIN — Onlar kaçmadılar... Cepheye Mustafa Kemal'in saflarına katılmak için gittiler.

KOMUTAN — *(Kahkaha atarak)* Cepheye mi gittiler? Mustafa Kemal'in yanına ha...

AY E KADIN — Evet Mustafa Kemal'in yanına...

KOMUTAN — *(Ay e kadının sert çıkı ı üzerine)* Alın bunu, kar ımdan. Bir odaya hapsedin. Onu daha sonra sorguya çekece im. *(Askerler Ay e kadını kısıvrak yakalayıp odadan çıkarırlar. Komutan yalnız kalır... Odanın içinde bir a a ı bir yukarı dola ır. Gözü yerdeki seccadeye ili ir. Aya ı ile onu odanın bir ucuna savuna: Sonra dı arıya seslenir.)* Nöbetçi...

NÖBETÇİ — *(Elinde silâhı ile bir nöbetçi içeri girer ve komutanı selamlar.)* Buyurunuz komutanım...

KOMUTAN — Köydeki en güzel bina bu. Karargâh olarak kullanma a karar verdim. Hemen burasını oturacak hale getiriniz.

NÖBETÇİ — Ba üstüne efendim.

KOMUTAN — *(Tam nöbetçi dı arıya çıkaca ı bir sırada)* Te mene söyle Çorbacı'yı alıp buraya gelsin.

(Sahne de i meye ba lar.)

2. PERDE

DEKOR : *(Salonun ekli de i mi tir. Yerdeki ilteler kaldırılır. Divanlar da yoktur. Onların yerine büyük bir masa yerle tirilmi tir. Masanın etrafında sekiz sandalye vardır. Masanın ba nda komutan çalı maktadır. Bu sırada kapı çalınır.)*

KOMUTAN — *(Hiç istifini bozmadan)* Giriniz...

(*çeriye te men ve Çorbacı girerler. Çorbacı elinde apkasını evirip çevirmektedir. Te men komutanı selamladıktan sonra.*)

TE MEN — Beni emretmi siniz komutanım.

KOMUTAN — (*Ba ım kaldırıp gelenlere bakar.*) Evet Te men... öyle oturunuz. Sen de Çorbacı geç otur. (*Te men ve Çorbacı yerlerine oturduktan sonra*) Ev sahibi olan kadın hayli inatçı birine benziyor. (*Çorbacıya dönerek*) O kadını tanıyor musun?

ÇORBACI — Bu yörede Ay e kadını kim tanımaz ki komutanım. E i Karabıyık Mustafa Büyük sava ta ehit oldu. imdi de iki o lu cephede size kar ı sava ıyor.

KOMUTAN — Çok ilginç... Fakat bana kar ı koymanın ne demek oldu unu ben ona gösteririm.

ÇORBACI — Ya lı oldu una bakmayınız. Oldukça dinç birisidir. Duydu uma göre kendisi de cepheye cephe ne ta ıyor-mu .

KOMUTAN — Cephane mi ta ıyormu ? (*diye söylenerek aya a kalkar, odanın içinde bir a a ı bir yukarı dola tıktan sonra*) Öyleyse cephane deposunun yerini de biliyordur, (*diyerek sinsi sinsi güler. Kapıya do ru dönerek:*) Nöbetçi... Nöbetçi

NÖBETÇİ — Buyurun komutanım.

KOMUTAN — Bana o ihtiyar kadını getirin.

NÖBETÇİ — Ba üstüne efendim. (*Odadan çıkar.*)

KOMUTAN — Onu bülbül gibi konu turup cephaneli in yerini ö renece im.

ÇORBACI — Konu aca ını hiç sanmıyorum.

TE MEN — Biz onun dilini çözmesini biliriz.

KOMUTAN — Te menin hakkı var. Onu bülbül gibi konu turacak bir çok metotlarımız var. (*Ardından da bir kahkaha savurur. Di erleri de onun kahkahasına katılırlar. Kapı çalınır. Komutan kahkahayı kesip kapıya do ru dönerek:*) Giriniz. (*çeriye iki askerin arasında Ay e kadın girer. Askerler kadını, komutana do ru iterler. Bir ara Çorbacı ile Ay e kadın dikkatle birbirlerine bakarlar. Çorbacı ba ını ba ka yöne çevirir.*)

TE MEN — (*Aya a kalkarak.*) u tarafa geçin!...

AY E KADIN — (*Te menin i aret etti i tarafa do ru ilerlerken*) Benim gibi ya lı bir kadından ne istiyorsunuz?

KOMUTAN — Henüz bir ey istemi de iliz... steklerimizi daha sonra bildirece iz. (*Çorbacıyı i aret ederek*) Bu adamı tanıyor musunuz?

AY E KADIN — (*Nefretle Çorbacıya bakarak*) ehirden tanıyorum. Bir mala ihtiyacımız oldu unda ondan alı —veri ederiz.

ÇORBACI — (*Ba ım önüne e er ve kekeleyerek*) ey efendim. Do ru söylüyor. Ne zaman ehre gelseler hep benden alı —veri yaparlardı.

AY E KADIN — Senin dü manla i birli i kuraca ını bilseydik, hiç yaparmıydık... E er sonunda hain çıkaca ını bilseydik, dükkanını ba ına yıkardık.

ÇORBACI — *(Ba ını önüne e erek.)* Nasıl olsa ordunuz yakında yenilecek. Siz de aklınızı kullanın da Yunanlılardan yana olun. Böylece hem canınızı, hem de malınızı kurtarmı olursunuz.

AY E KADIN — Alçak!... *(diye ba ırarak Çorbacıya saldırır. Askerler kollarından yakalayıp engel olurlar.)*

KOMUTAN — Kocan gibi yarın o ullahın da ölecek... O genç insanların sorumlusu da sen olacaksın. Onları askere göndermekle hiç de iyi etmedin.

AY E KADIN — *(Gururla)* Vatan u runa hepimiz seve seve canımızı vermeye hazırız. Daha on çocu um olmu olsaydı onları da gözümü kırpmadan gönderirdim.

KOMUTAN — Kes sesini... imdi öyle kar ıma geç de sorularıma cevap ver.

(Ay e kadın istifini bozmaz. Bunu üzerine te men kadını komutanın önüne do ru iter.)

TE MEN— Ne söyleniyorsa onu yap.

AY E KADIN — Çek ellerini üzerimden.

KOMUTAN — imdi beni iyi dinle. E er sorularıma do ru cevap verersen kılına bile dokunmayız.

AY E KADIN — Söyledim ya, ben ya lı bir kadını. Benden ne ö renebilirsiniz?

KOMUTAN — Çok ey... Çorbacının anlattı ına göre cepheye cephane ta ıyanların arasında sen de bulunuyormu sun.

Söyle bakalım cephaneleri nereden alıyorsunuz?

AY E KADIN — *(Hiddetle Çorbacı'ya bakarak)* Çorbacı bizim cephane ta ıdı ımızı bildi ine göre yerini de biliyordur. Ona niçin sormuyorsunuz?

KOMUTAN — *(Önce Çorbacı'ya bakar, sonra da Ay e kadına dönerek)* Burada soruyu sen de il, ben soraca ım. *(Sonra sesini yükseltir.)* Söyle cephanelik nerede?

AY E KADIN — *(Ba ını dimdik tutar ve gururla odada-kileri süzerek)* Bilmiyorum.

KOMUTAN — Yalan söylüyorsun... Zorluk çıkarmadan her eyi bize anlat.

(Ay e kadın gözlerini belirli bir noktaya diker ve cevap vermez. Kısa süren sessizli i te men bozar.)

TE MEN— Komutanım izin verin ben konu ayım onunla. ki dakika içinde bülbül gibi akıyaca ından hiç ku kunuz olmasın.

KOMUTAN — *(Ya lı kadının burnunun ucuna sokularak)* Seni te mene teslim edersem emdi in sütü burnundan getirir.

AY E KADIN — *(Kılını bile kıpırdatmadan)* Ben bir ey bilmiyorum.

TE MEN — Yalan söylüyorsun.

AY E KADIN — *(Tekrar ba ını Çorbacı'ya çevirerek.)* Niçin Çorbacı'ya sormuyorsunuz? O benden çok ey biliyor.

ÇORBACI — *(Korkuyla oturdu u yerden aya a kalkar. Önce Ay e kadına, sonra da komutana döner ve ellerini iki yana açıp yalvarırcasına konu ur)* nanın ki komutanım ben bir ey bilmiyorum. Bu eytan kadın bana iftira atıyor.

KOMUTAN — Otur yerine sen Çorbacı. *(Çorbacı korkuyla yerine otururken, komuta?! Ay e kadına döner.)* Soruma cevap ver. Aksi halde seni te mene teslim etmek zorunda kalaca ım.

AY E KADIN — Daha önce de söyledim. Cephanelik hakkında ben tek bir ey bilmiyorum.

KOMUTAN — *(Ba ırarak)* Yalan söylüyorsun.

AY E KADIN — *(Aynı tonda sesle)* Hayır...

TE MEN — *(Heyecanla ileri atılarak)* zin verin komutanım, ona metotlarımızdan birini uygulayayım.

KOMUTAN — Görüyorsun ki, te men acele ediyor. Hâlâ konu mamakta ısrar edecek misin?

AY E KADIN — Ben bir ey bilmiyorum.

KOMUTAN — *(Te mene dönerek)* Götürün bu kadını kar ımdan ve konu turmak için ne gerekirse onu yapın.

TE MEN — *(Pis pis sırtır ve kadının saçlarından yakalayıp sürükleyerek kapıya do ru götürür.)* Merak etmeyin komutanım iki dakika sonra bülbül gibi konu acaktır.

KADIN — *(Debelenir ve te mene kar ı koymaya çalı ır. Bir yandan da avazı çıktı ı kadar ba ırarak.)* Bu yaptıklarınızın hiç biri yanınıza kalmayacak... Türk ordusu kısa zamanda buraya gelecek ve hepinizi denize dökecek. *(Ay e kadın ve te men dı arı çıkarken, komutan kahkaha ile güler. Çorbacı ise a kın a kın olup bitenleri izlemektedir. Tekrar içeriye giren komutan orta yerdeki masanın ba ında oturur. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, masaya hiddetle bir yumruk vurarak aya- a kalkar. Odanın içinde bir a a ı bir yukarı dola ırken de kendi kendine konu maktadır.)*

KOMUTAN — Ne dayanıklı bir kadınımı ... Tam bir aydır yapılan i kencelere kar ı koydu. Olacak ey de il... E er ona yapılan i kence bana yapılmı olsaydı, çoktan öbür dünyayı boylardım... *(Sa eliyle bo azını keser gibi bir i aret yapar. Sonra kapıya do ru döner ve yüksek sesle)* Nöbetçiler... *(Diye ba ırır.)*

NÖBETÇİ — *(Ko arak içeri girer.)* Buyurunuz komutanım.

KOMUTAN — Bana tutsak kadını getirin.

NÖBETÇİ — Ba üstüne efendim.

(Nöbetçi dı arı çıkarken kapıda te menle çarpı ır.)

TE MEN — *(Nöbetçiye çıkı ır.)* Önüne baksana be adam.

NÖBETÇİ — Affedersiniz efendim.

TE MEN — *(Nöbetçinin dı arı çıkı ını izler. Sonra komutana do ru ilerler. Selâm verir.)* Günaydın komutanım.

KOMUTAN — Günaydın te men.

TE MEN — Komutanım, hiç bu kadar inatçı birisine rastlamadım. Ne yaptıysak hepsi bo una... A zını bile açmıyor.

KOMUTAN — Öyleyse yeme ini kesin. Belki açlı a dayanamayıp konu ur.

TE MEN — Bizim kesmemize gerek yok komutanım. Üç gündür a zına bir lokma ekmek bile koymuyor.

KOMUTAN — Üç gündür yemek yemiyor mu?

TE MEN — Evet efendim...

KOMUTAN — Bu hareketi onun ölmeye karar verdi ini gösterir.

TE MEN — Ben de öyle tahmin ediyorum efendim.

KOMUTAN — Konu madan ölmesini istemiyorum.

TE MEN — Fakat komutanım kendini öldürmeye karar verdiyse, ona engel olamayız.

KOMUTAN — Do ru ya...

TE MEN — Sizin bir öneriniz var mı?

KOMUTAN — *(Masanın ba ına geçer. Ba ını ellerinin arasına alır. Te men de kar ısındaki bir sandalyeye oturur.)* Do rusunu istersen ne yapmamız konusunda kesin bir karara varamıyorum.

TE MEN — Ben de.

KOMUTAN — Acaba kadın gerçekten hiç bir ey bilmiyor mu?

TE MEN — Sanmıyorum. Bu kadının cephaneli in yerini bildi ini sanıyorum. Ne var ki, a zını açıp tek kelime bile konu muyor.

KOMUTAN — *(Koltu unun arkasına yaslanarak)* O halde ne yapıp yapıp konu turmalıyız onu. Cephanelik Türklerin eline geçerse, bu hepimiz için çok kötü.

TE MEN — Aklıma bir fikir geldi komutanım.

KOMUTAN — Neymi o?...

TE MEN — Kadını serbest bırakalım.

KOMUTAN — Serbest mi bırakalım?

TE MEN — Evet komutanım.

KOMUTAN — Çıldırdınız mı siz? E er onu serbest bırakırsak, her eyi berbat ederiz. Bir Türkle konu sa her eyi anlatır. Mevcudumuzun ne kadar oldu unu, cephane durumumuzu her eyi açıklar.

TE MEN — *(Aya a kalkar.)* Fakat hiç kimse ile konu masına meydan vermeyiz. Gitti i yer mutlaka cephanelik olacaktır.

KOMUTAN — Kendinden çok emin görünüyorsun.

TE MEN — Bu kez ba araca ımdan eminim komutanım.

KOMUTAN — Olmaz... Buna asla izin veremem.

TE MEN — Bir kere denemekte yarar görüyorum ben.

KOMUTAN — Bundan bir ay önce de yanılmayaca ını ve kadını iki dakika içinde bülbül gibi konu turaca ını vaad etmi tin. *(Komutanın bu konu ması üzerine te men cevap vermez, kısa bir sessizlikten sonra kapı çalınır komutan.)* Giriniz... *(diye seslenir. Kapı açılır ve içeriye Çorbacı girer. Komutan canı sıkılmış bir ekilde eliyle bir i aret yaptıktan sonra)* Gel Çorbacı...

ÇORBACI — *(Kasketi elinde içeriye girer. Korkulu ve üpheci bir hali vardır. Hızlı adımlarla komutanın masasının ba ına do ru ilerler.)* Günaydın komutan bey. Türkler bu yöreye do ru geliyorlarmı .

KOMUTAN — Gelecekleri varsa görecekları de vardır. *(Diyerek kahkaha savurur.)*

TE MEN — *(Alaylı bir tavırla Çorbacı ya yakla arak)* Türklerin bu yöreye do ru ilerlemesi seni korkutuyor mu Çorbacı?

ÇORBACI — *(Kekeleyerek.)* Pek... pek korkmuyorum. Fakat Türkler hiç belli olmaz. Bir bakarsınız hemen buraya da saldıracırlar. ehilde ölüm sessizli i hüküm sürüyor. Bu sessizlik iyiye alâmet de il. Herkes Ba komutanları Mustafa Kemal adından bahsediyor.

KOMUTAN — *(Elini masanın üzerine vurur.)* Bizi hiç kimse yolumuzdan çeviremez. Bütün dünya bizim yanımızda. Mustafa Kemal tek ba ına ne yapabilir? Etrafta dola an sözler bir dedikodudan ibarettir.

TE MEN — Haklısınız komutanım. Silâh ve askeri olmayan bir ülke ne yapabilir.

ÇORBACI — Ben Türkleri çok iyi tanırım. Onlar silâhsız da olsa, güvendikleri bir önderin ardından ko a ko a giderler. Bundan hiç ku kunuz olmasın.

KOMUTAN — *(Yumru unu tekrar masanın üzerine indirir.)* Ne o Çorbacı? imdi de Türklerin tarafını mı tutuyorsun?

ÇORBACI — *(Korkulu nazarla komutan ve te mene baktıktan sonra)* Yooo... Hayır böyle bir ey söylemedim. Hem sonra bundan böyle Türkler'in tarafını tutsam bile aralarında barınmam ki...

KOMUTAN — O halde neden pani e kapıldınız?

ÇORBACI — *(Kekeleyerek)* Pa... Pa... pani e falan kapılmış de ilim komutanım. Sadece sizi uyarmak istedim.

KOMUTAN — Neden uyarma gereksinimi duydunuz? Bunu açıklar mısınız?

ÇORBACI — Ne de olsa Türklerin ne yapaca ı belli olmaz. Bu bakımdan muhtemel bir saldırıya kar ı hazırlıklı bulunmanızı söylemek istemi tim.

KOMUTAN — *(Bu sırada kapı çalınır. Komutan koltu una yaslandıktan sonra:)* Giriniz. *(çeriye üç askerin yardımı ile Ay e kadın girer. Kadın oldukça bitkindir. Askerlerin yardımı ile yürüyebilmektedir. Yüzü kan*

içindedir. Elbiseleri de lime lime olmu tur. Ya lı kadın komutanın kar ısında dimdik durmaya çalı ır. Komutan sandalyeden kalkar. Eline kırbacını alıp, ya lı kadını yakından inceledikten sonra) Kendinize hiç acımıyorsunuz. E er inat etmeyip konu mu olsaydınız bunlar ba ınıza gelmeyecekti.

AY E KADIN — *(Gülmeye gayret ederek)* Asla... Cephaneli in yerini asla ö renemeyeceksiniz. Ö rendi iniz an orası size mezar olacaktır.

KOMUTAN — Demek oluyor ki, cephaneli in yerini biliyorsun...

AY E KADIN — Cephaneli in yerini asla ö renemeyeceksiniz.

KOMUTAN — *(Ay e kadının bu sözleri komutanı çok hiddetlendirir. Elindeki kırbacı havaya kaldırarak)* Beynini da ıtmadan çabuk konu ...

AY E KADIN — *(Kılını bile kıpırdatmadan gülümseyerek)* Ne duruyorsun. Ne duruyorsun. ndirsene kırbacı. ndir de i imi bitir. Böylece hem siz, hem de ben kurtulmu oluruz.

GÜRÜLTÜ — *(Bu sırada dı ardan büyük bir gürültü duyarlar. Odadakiler dı arıdaki seslere kulak kabartırlar.)* Durun... Durun diyorum size... Yol verin... Yol verin... Onları komutana götürrece iz.

KOMUTAN — Ne oluyor dı arıda *(Te mene dönerek)* Git dı arıya bak bakalım. Bu gürültünün sebebini ö ren.

TE MEN — Ba üstüne efendim... *(Diyerek kapıya do ru ilerler. Odadan çıkar. Odadakilerin hepsinin gözleri kapıya çevrilir. Az sonra içeriye te men, ardından da iki Türk köylüsü salona girerler. Te men biri kadın olan köylüleri komutana do ru iter.)* Geçin u tarafa bakayım.

AY E KADIN — Osman A a... Fatma...

(diye ba ırır.)

FATMA — *(Ay e kadına do ru ko arak)* Ay e kadın!... Ay e kadın!... Bu halin ne böyle? kence yapmı lar sana!...

KOMUTAN — *(Ay e kadına do ru ko arak gelmekte olan Fatma'ya ba ırarak)* Dur oldu un yerde.

FATMA — *(Komutanın sert sözleri üzerine oldu u yerde çivilenmi gibi durur. Sonra parma ı ile Ay e kadını göstererek)* Fakat onun yardıma ihtiyacı var.

KOMUTAN — Onun yardıma ihtiyacı olup olmadı ına biz karı ırız.

FATMA — *(Yalvarır.)* Ne olur izin verin de yaralarını sarayım.

OSMAN AGA — *(Karısının yanına do ru yürüyerek)* Fatma'nın hakkı var. zin verin de Ay e kadının yaralarını saralım.

KOMUTAN — Kes sesini.

AY E KADIN — Komutanın dedi ini yapın... Benim yardıma ihtiyacım yok. Siz bana Mustafa Kemal'den haber verin. Bana yapabilece iniz en büyük yardım bu olur.

OSMAN A A — Mustafa Kemal'in ordusu, Bursa'dan dü manı attı. imdi hızla Eski ehir'e do ru ilerliyorlar... Son aldı ımız habere göre bir arslan gibi kükreyen askerlerimiz Bilecik'i de almak üzereymi ...

KOMUTAN — Kes sesini...

OSMAN A A — *(Konu masını sürdürür.)* Kocaba köyünden bir atlı geldi. Kahraman ordumuz bir kaç gün sonra Sarıhöyük'te yani burada olacaktı .

ÇORBACI — *(Birden oturdu u yerden fırlar.)* Komutanım sizi uyarmı tım... Az önce söyledi im gibi Türkler bu tarafa gelmeden hemen kaçmalıyız.

KOMUTAN — *(Çorbacı ya sert sert bakarak.)* Sana söz hakkı verilmeden benimle konu maya nasıl cüret edersin kar ımda.

ÇORBACI — Fakat efendim...

KOMUTAN — *(Çorbacı'nın sözünü keserek, kes sesini, yoksa imdi seni bir kur unla gebertirim. (Çorbacı korku ve deh ete kapılmış tır. a kınlıkla etrafına bakımı: Bu sırada Osman A a ile göz göze gelirler.)*

OSMAN A A — *(Di lerini gıcırdatarak)* Demek aramızda bir domuz beslemi iz. *(Diye öfkeyle söylenir.)*

AY E KADIN — *(Çorbacı'ya dönerek)* Hem de iki taraflı çalı an bir domuz beslemi iz.

TE MEN — Ne? *(diyerek Ay e kadına do ru atılır.)* ki taraflı mı çalı ıyor? Sen nereden biliyorsun?

AY E KADIN — *(Nefretle Çorbacıya bakarak)* Mehmet Çavu , Çorbacı'nın Yunan ordusunun kuvveti ve sayıları hakkında kendilerine bilgi getirdi ini... hatta Yunan askerlerinden aldıkları silâhları, Türklere sattı ını söylemi ti.

KOMUTAN — *(Çorbacı ya do ru yürür.)* Bu kadının söyledikleri do ru mu?

ÇORBACI —Asla...

KOMUTAN — Ya Türklere silâh sattı ın...

ÇORBACI — Ay e kadın yalan söylüyor. birli imizi yıkmak istiyor.

KOMUTAN — Bunu ispatlamalısın...

ÇORBACI — Nasıl?

KOMUTAN — Az önce bize Türklerin saldırıya geçti ini sen söyledin.

ÇORBACI — Evet... Size yakın olmasaydım böyle bir ey söyler miydim?

KOMUTAN — *(Elindeki kırbaç, Çorbacı'nın gırtl a dayayarak)* Bu Türklerle temas halinde oldu unu göstermez mi?

ÇORBACI — nanın bana komutan bey. her eyi bir rastlantı sonucu ö rendim.

KOMUTAN — *(Te mene dönerek)* Çorbacı hakkında siz ne dü ünüyorsunuz te benim.

TE MEN — Para kar ılı ında babasını bile satabilecek yaradılı a sahip. ki taraflı çalı an bir adam.

KOMUTAN — *(Çorbacı'ya)* Te menin dü ününcesine ne dersin?

ÇORBACI — *(Komutana do ru ko ar. Ayaklarının dibine kapanır.)* Yemin ederim ki komutanım, sizlere hiç ihanet etmedim. Türklerin sözlerine sakın kanmayınız.

KOMUTAN — hanet sözünü de nereden çıkarıyorsun. Biz sana hiç ihanet etti ine dair bir ey söyledik mi?

ÇORBACI — *(ki eliyle komutanın ayaklarını tutar.)* nanın bana komutanım, do ruyu söylüyorum.

KOMUTAN — *(Çizmesiyle Çorbacıyı iterek)* Pis ellerini çek üzerimden, *(diyerek hiddetle ba ırır. Sonra Ay e kadının yanına giderek)* Sen... Hâlâ susmaya devam edecek misin?

AY E KADIN — *(Gururla)* Size daha önce de söyledim. Cephaneli in yerini bilmiyorum.

KOMUTAN — *(Bakı larını Osman A a'ya çevirir. Sinsice gülerek onun yanına do ru ilerler.)* Belki sen bir eyler biliyor-sundur. *(Sonra da Fatma kadının yanına gelir ve bu kez de kırbacının ucunu gırtl a dayar.)* Belki de sen. Bakalım sizler Ay e kadın kadar dayanabilecek misiniz?

FATMA — *(Korkuyla komutana bakar)* Biz bir ey bilmiyoruz.

OSMAN A A — Bizler zavallı ihtiyarlarız. Orduyla hiç ilgimiz yok.

KOMUTAN — Fakat Mustafa Kemal'in ordusunun Bursa'yı aldı ını, Bilecik'e girmek üzere oldu unu biliyorsun. Hani sizin ordu ile bir ili i iniz yoktu.

OSMAN A A — *(Çaresizlik içinde önce komutana, sonra da Ay e kadına bakar. Gözleri hâlâ yerde yatmakta olan Çorbacı'ya takılır. Sonra da komutana do ru yürür.)* Karım do ru söylüyor. Biz hiç bir ey bilmiyoruz.

KOMUTAN — *(Te menin yanına gelir.)* Te men götürün bu adamı i kence odasına. Belki orada dili çözülür.

TE MEN — *(ler i atılır. Osman A a yi omuzundan yakalayıp kapıya do ru sürükler.)* Yürü bakalım.

KOMUTAN — *(Masanın ba ına gelir. Yerde yatan Çorbacı ya bakar. Sonra da yüksek sesle ba ırarak)* Aya a kalk Çorbacı. Yerde yatıp kendini acındırmaya çalı ma. u kar ında duran kadınlar kadar bile yürek yokmu sende.

AY E KADIN — O yürekli biri olsaydı, hain olur muydu hiç?

KOMUTAN — Soru sorulmadıkça a zınızı açmayın *(diye ba ırır. Bu sırada dı arıdan acı bir feryat yükselir. Osman A a'nın sesidir bu. Salonda bulunanların hepsi sesin geldi i yere kulak kabartırlar. Fatma, Ay e kadına do ru ko ar ve boynuna sarılır.)*

AY E KADIN — Metin ol Fatma... Metin ol...

FATMA — *(Komutana do ru ko ar ve masaya ellerini yaslar.)* Zavallı ihtiyar bir insana i kence yapmaya utanmıyor musunuz?

KOMUTAN — *(Masaya yumru unu indirerek yüksek sesle konu ur.)* Yeter... Artık sizi dinlemek istemiyorum. Nöbetçiler alın bu kadınları kar ımdan. Kapatın zindana...

(Nöbetçiler komutanın emri üzerine iki kadını kollarından yakalayıp salondan çıkarırken, komutan Çobacı'yı i aret ederek) Bu adamı da bir odaya kapatın. Dı arı çıkmasına asla izin vermeyiniz.

NÖBETÇİ — Ba üstüne efendim, (der ve Çorbacı'dan yana gider. Çorbacı bitkin bir haldedir. Nöbetçinin kolunda güçlkle yürür.)

ÇORBACI — (Tam salondan çıkacakları bir sırada) Ne olur komutan bey beni serbest bırakın... Bana kıymayın.

KOMUTAN — Defol... Yıkıl kar ımdan hain herif. (Nöbetçi ve Çorbacı dı arı çıkarlar. Komutan masanın ba ına oturup ellerini ba ının arasına alarak:) Türkler gerçekten de buraya geliyorlarsa halimiz duman demektir, (diye kendi kendine söylenir. Sonra kendisi de sahneden çıkar.) (içeriye Ay e kadın ve Fatma girerler. Kapının tam kar ısında ayakta dururlar. Fatma devamlı a lamaktadır. Ay e kadın ise onu teselli etmeye çalı maktadır.)

FATMA — (Üzgün bir ifadeyle) Komutan bizi niye çı ırdı dersin Ay e kadın?

AY E KADIN — (Sol elini sa a sola sallat) Neden olacak? Osman A a'yı konu turmayı ba aramadılar. imdi tekrar i e bizden ba layacaklar da ondan.

FATMA — Osman A am gibi, bizim de gözümüzü oyarlar mı dersin?

AY E KADIN — Bu adamlardan her ey beklenir. Osman A a'nın bir gözünü çıkardılar. Dua edelim de bizim iki gözümüzü çıkarmasınlar.

FATMA — Çok korkuyorum.

AY E KADIN — unu aklından çıkarma Fatma... Korkak insan bin kere, cesur kimse ise bir kere ölür. Korkaklı ı bırakalım ve kendimizi ölüme hazırlayalım.

FATMA — (Bir kö eye çekilir. Ellerini gö e kaldırıp dua etmeye ba lar.) Yüce Allah'ım sen bize yardım et... Bize cesaret ver.

AY E KADIN — Amin... (diyerek avuçlarıyla yüzünü sıvazlar.)

FATMA — (Birden Ay e kadının yanına gelerek) Mustafa Kemal ve ordusu bizim imdadımıza yeti ir mi dersin?

AY E KADIN — (Gururlu bir edayla) Yalnız bizim de il, milletin imdadına yeti ecek Mustafa Kemal... Bundan hiç ku kun olmasın Fatma...

FATMA — Cephaneli in yerini söyleseydin ne kaybederdik?

AY E KADIN — Neler saçmalıyorsun sen... E er cephanedü manın eline geçerse, sava ı bile kaybedebiliriz. Dü man burada umdu unu bulamayınca pani e kapıldı. Hem sonra cephaneyi bulurlarsa, bu defa da bizim yerimize cephedeki çocuklarımızı vuracaklar. Hem de kendi kur unumuzla. (Sonra ellerini iki yana açar.) imdi onların yerine biz ölece iz... Fakat bir çok askerin de hayatını kurtarmı olaca iz.

FATMA — Yerden gö e kadar haklısın Ay e kadın. in bu yönünü hiç dü ünmedim.

AY E KADIN — Bu u urda her ey katlanmaya razıyım.

FATMA — Dü man tesadüfen cephaneli in yerini ö renirse, o zaman ne yaparız?

AY E KADIN — *(Ba ını ve sa elini yukarı kaldırır)* Bulamazlar.

FATMA — Bundan emin misin?

AY E KADIN — Elbette. Tesadüfen bulsalar bile onu alamayacaklar.
Cephanelik onların mezarı olacaktır.

(Bu sırada dı arıdan sesler gelir, iki kadın sese kulak verirler. Seslerini kesip beklerler. Kapı açılır ve içeriye komutan gelir. Gülümseyerek kadına do ru yakla ır.)

KOMUTAN — Osman A a ikinci gözünü de oyaca ımızı söyledi imizde cephaneli in yerini göstermeye razı oldu.

AY E KADIN — O halde bizi serbest bırakın.

KOMUTAN — Sizi serbest bırakmasına bırakaca ız. Fakat önce bizi cephaneli in bulundu u yere götüreceksiniz.

FATMA — Cephaneli in yerini biz bilmiyoruz.

AY EKADIN —Bende.

KOMUTAN — *(Fatma'ya do ru ilerler. Tam önüne gelince durur.)* Kocan cephaneli in yerini senin bildi ini söyledi. E er bizi oraya götürmezsen, kocanın ikinci gözünü de oyduraca ım.

FATMA — *(Korkuyla önce Ay e kadına, sonra da komutana bakar.)* Yemin ederim ki bilmiyorum.

AY E KADIN — Mademki Osman A a yerini biliyormu . O neden sizi götürmüyor?

KOMUTAN — Kes sesini sen!...

AY E KADIN — Yalan söylüyorsun? Bizler gibi Osman A a da cephaneli in yerini bilmiyor. Bizi konu turmak için bu yalanı uydurdunuz. Öyle de il mi komutan?

KOMUTAN — *(Avazı çıktı ı kadar ba ırır.)* Kes sesini be kadın.

AY E KADIN — *(Aynı tonda bir sesle cevap verir.)* Beni öldürmeden susturamazsınız. Bunu aklınızdan çıkarmayınız.

KOMUTAN — *(Kapıya do ru dönüp ba ırır)* Nöbetçi... nöbetçi...

NÖBETÇ — *(Kapıdan içeri girer)* Buyurunuz komutanım.

KOMUTAN — Defedin bu kadınları ba ımdan.

NÖBETÇ — Ba üstüne efendim! *(diyerek kadınlara do ru ilerler.)*

ÇORBACI —*(Aynı anda büyük bir telâ la Çorbacı içeriye girer. Komutana do ru ko arak ilerler.)* Komutanım... Komutanım Türkler Kocaba köyüne girmi ler. E er acele etmezsek, hepimizi süngüden geçirirler.

NÖBETÇ — *(Kadınların yanına gelir, onları yakalamaya çalı arak)* Komutanın sözlerini duydunuz. Haydi dı arı çıkın.

AY E KADIN — Çek o pis ellerini üzerimden.

NÖBETÇİ — *(Silâhın dipçi ini Ay e kadına indirir. Ya lı kadın yere yıkılır. Fatma da ona yardıma ko ar.)* Çek elini o pis ihtiyarın üzerinden.

FATMA — *(Oldu u yere çivilenmi gibi kalır. Gözlerini nöbetçiye diker.)* Pis olan sizlersiniz. Gücünüz sadece bizim gibi ihtiyar kimselere yeter.

ÇORBACI — *(Komutanın ayaklarına kapanır.)* Ne olur komutanım, Türkler köye girmeden bu köyü terk edelim.

KOMUTAN — *(Aya ı ile Çorbacı'yı iter.)* Bakıyorum canın çok tatlı.

ÇORBACI — *(Dizlerinin üzerine oturur ve ellerini ba ının hizasında birle tirir.)* Ya amak istiyorum.

KOMUTAN — En az senin kadar biz de ya amak istiyoruz.

ÇORBACI — O halde hemen köyü terk edelim.

KOMUTAN — Neden?

ÇORBACI — Hayatımızı kurtarmak için komutanım

KOMUTAN — Seninle u ra arak kaybedecek vaktim yok.

(Sonra kadınlara dönerek) Siz de defolun hemen kar ımdan.

NÖBETÇİ — *(Yerde yatan Ay e kadının kolundan tutarak, kalkmasına yardım etmek ister.)* Haydi çabuk toparlan.

AY E KADIN — Çek elini... Ben kendi kendime kalkarım.

KOMUTAN — Neler saçmalıyor o kadın?

FATMA — *(Ay e kadına yardım ederek aya a kaldırır.)* Bir yerine bir ey olmadı ya.

AY E KADIN — Bir eyim yok.

NÖBETÇİ — Haydi canlanın biraz... *(diyerek iki kadını silâhının dipçi iyle iter.)*

AY E KADIN — *(Tam Çorbacı'nın yanından geçerken yüzüne tükürür.)* Senin sonun bizlerden de kötü olacak Çorbacı... Bu yaptıklarının hiç biri yanına kalmayacak.

ÇORBACI — *(Elinin tersiyle yüzündeki tükürükleri siler.)* Sus be kadın, *(diye öfkeyle ba ını iki yana sallar.)*

KOMUTAN — Bırakın gevezeli i...

NÖBETÇİ — *(Kadınları tekrar itekler)* Haydi dı arı.

KOMUTAN — *(Nöbetçi tam dı arı çıkaca ı sırada komutan ardından ba ırır.)* Onları hapsedtikten sonra bana Osman A a'yı getirin.

NÖBETÇİ — Emredersiniz efendim... *(diyerek dı arı çıkar.)*

KOMUTAN — *(Masanın ba ına geçer ve koltu una oturur. Cebinden bir sigara çıkarıp yakar. Dumanını üfleyerek)* Ehh Çorbacı!... Hâlâ köyü terk etmeyi dü ünüyor musun?

ÇORBACI — *(Bulundu u yerden çevik bir hareketle kalkıp, komutanın masasının yanına gelerek:)* Evet sayın komutanım.

KOMUTAN — Fakat Türklerin seni yakalamasından korkmuyor musun?

ÇORBACI — Onlar benim daha kim oldu umu anlamadan sınırı a arım. Hem sonra yakalasalar bile onlardan yana oldu umu söylerim.

KOMUTAN — *(Komutan masasından aya a fırlatarak ba ırır.)* Ne? Ne dersin ne?

ÇORBACI — *(a kınlıkla)* Kime ne derim komutanım. KOMUTAN — Türkler 'e... ÇORBACI — Türklere mi? KOMUTAN — Evet Türklere...

ÇORBACI — Hiç komutanım...

KOMUTAN — Seni iki yüzlü pis herif seni... *{diyerek Çorbacı'nın üzerine yürümeye yeltendi i bir sırada kapı çalınır. Komutan ba ını kapıya çevirerek}* Giriniz...

NÖBETÇİ — *(Kapıdan içeriye nöbetçi girer.)* Tutsa ı getirdim komutanım.

KOMUTAN — çeri alın. *(Sonra Çorbacı'ya dönerek)* Sen öyle kenara çekil. Seninle daha sonra hesapla aca ım.

NÖBETÇİ — *(Osman A a'yı itekleyerek içeri sokar. Osman A a'nın sol gözü bir bezle kapatılmış tır. Dü man askerleri i kence sırasında ya lı adamın sol gözünü da lamı lardır.)* Haydi gir içeri

KOMUTAN — *(Tekrar masasının ba ına oturur.)* Kar ıma getirin onu.

NÖBETÇİ — *(Ya lı adamı ite kaka komutanın masasının önüne getirir. Sonra da omzundan bastırıp yere çökmesini ister.)* Çök yere de komutanı selamla.

KOMUTAN — *(Nöbetçiye)* Onu rahat bırak. *(Sonra Osman A a'ya oturması için kar ısında bir yer gösterir.)* Çekinmeyin öyle buyurun oturun.

OSMAN AGA — *(Ku ku içinde komutana bakar. Yava ça gösterilen yere oturur. Kısa bir sessizlikten sonra)* Beni istemi siniz komutan.

KOMUTAN — *(Osman A a ya bir sigara ikram eder.)* Sigara... *(Osman A a eliyle geri çevirir. Komutan paketi masaya bırakır.)* Demek kullanmıyorsunuz...

OSMAN A A — Evet kullanmıyorum.

KOMUTAN — Size bir haberim var. Sanırım bunu duyunca bana hak verecek ve ba kalarını suçlamayacaksınız.

OSMAN A A — Sizin verece iniz haber beni hiç ilgilendirmez.

KOMUTAN — Bu defa ilgilendirir. *(Osman A a cevap vermez. Komutan konu masına devam eder.)* E iniz ve Ay e kadın, sizin di er gözünüzün de da lanmasına razı olmadılar ve cephaneli in yerini bize tarif ettiler, *(dedikten sonra gülümser.)*

OSMAN A A — *(Ba ını iki yana salladıktan sonra)* Cephaneli in nerede oldu unu ne ben, ne de onlar bilir komutan. E er onlar cephaneli in yerini biliyoruz dedilerse mutlaka bana bir kötülük gelmesin diye yalan söylemi lerdir.

KOMUTAN — Yanılıyorsun Osman A a, bize yolu senin gösterece ini de söylediler. E er bizi oraya götürmezsen, önce e inin; sonra Ay e kadının

daha sonra da senin gözünü da lataca ım. Sana dü ünmen için yarım saat süre tanıyorum. *(Masadan kalkar ve Osman A a'nın yanına do ru ilerler.)* Yarım saatin sonunda önce e inin gözleri da lanacak... *(Osman A a'nın arkasında durur.)* Sonra yarım saat daha bekleyece im. E er yine bizi cephaneli in oldu u yere götürmezsen, bu kez de Ay e kadının gözlerini oyduraca ım. Sonra bir yarım saat daha bekleyece im. Yine bizi cephaneli e götürmemek için direnirsen bu kez de senin di er gözünü kendi elimle oyaca ım... *(diye ba ırır ve Osman A a'nın boynundan yakalar. Bir elini de gözüne götürür.)* te böyle...

OSMAN A A — *(Komutanın saldırısından kurtulma a çalı ır.)* Bo una zahmet ediyorsun komutan... Bizden laf alaca ınızı sanıyorsanız yanıyorsunuz. De il cephaneli in, bir merminin nerede oldu unu bilsek, onu bile size söylemeyiz.

KOMUTAN — Yarım saat sonra da acaba böyle mi konu acaksın? Onu merak ediyorum.

OSMAN AGA — *(Komutanın elleri arasından kurtulduktan sonra oturdu u yerden aya a kalkarak)* Merak etmenize gerek yok. Biz u kar ında gördü ün a a ılık Çorbacı gibi ülkesine ihanet edecek kimselerden de iliz. Vatanımız u runa bir çok Ay eler, bir çok Fatmalar feda olsun, *(der ve Çorbacı'dan yana tükürür.)*

ÇORBACI — Komutanım e er Türklerin eline geçersen beni paramparça ederler. Ne olur beni bırakın da ba ımın çaresine bakayım.

KOMUTAN — *(Sert bir ifadeyle)* kiniz de sesinizi kesin.*(Sonra masasının ba ına oturup koltu a yaslanır.)* Ne inatçı insanlar be bu Türkler. Nal deyip, mih demiyorlar. Fakat bu kez mutlaka konu turaca ım onları, *(diye ortaya konu ur.)*

ÇORBACI — *(Korka korka komutanın masasına do ru ilerler. Ellerini ovu turarak)* Komutanım... Komutanım...

KOMUTAN — *(Hiç oralı bile olmaz. Bu sırada dı ardan gürültü yükselir. Nal sesleri duyulur.)*

3. SES — Komutan nerede... Çabuk komutanı görmeliyim.

KOMUTAN — *(Dı ardan gelen seslere kulak verir.)* Allah Allah dı ardan gelen bu sesler de nesi... *(Nöbetçilere seslenir.)* Ne var ne oluyor dı arıda...

NÖBETÇİ — *(Telâ la içeriye girer.)* Komutanım... *(diyerek masaya yakla ır.)* Komutanım... Gözcü grup döndü. Dimitri hemen sizi görmek istiyor.

KOMUTAN - Alın içeri...

NÖBETÇİ — Ba üstüne efendim...

KOMUTAN — *(Nöbetçi dı arı çıkarken kendisi de aya a kalkar. Salonun ortasında durur. ki elini yana açıp dudak büker.)* n allah bir aksilik çıkmamı tır.

DİM TR — *(Ko ar adımlarla içeri girer ve komutana do ru yürür.)* Komutanım... Komutanım Türkler... *(Gözlerine Osman A a ve Çorbacı*

takılınca sözlerinin sonunu getiremez. Dikkatle içerdekileri süzer sonra;)
Sizinle yalnız görüşmek istiyorum komutanım.

KOMUTAN — *(Çorbacı ve Osman A'ya)* Siz dışarı çıkın, *(diye seslenir.)*
Nöbetçiler... Çorbacı ve tutsa'ı bir odaya kapatın.

ÇORBACI — Ba'üstüne komutan bey.*(diyerek kapıya doğru ilerler.)*

OSMAN AGA — *(O da çıkmak için salonun ortasına doğru yürür. Tam komutanın hizasına geldiğinde.)* Türkler geliyor de il mi?*(diye alaylı bir tavırla sorar.)*

KOMUTAN — *(Hırsla)* Aya'ımın altına alıp ezmeden çabuk defol kar'ımdan.

OSMAN AGA — Gidiyorum... Gidiyorum, *(diyerek kapıya doğru ilerler ve dışarı çıkar. Dimitri ve komutan onun çıkışını izlerler.)*

KOMUTAN — *(Osman A'ya gözden kaybolunca)* Evet ne olmuş Türklerle.

D M TR — Türkler yarına kalmaz burada olurlar komutanım.

KOMUTAN — *(Telâfla)* Nereden biliyorsun?

D M TR — Gözleme sırasında, kar'ıda'nın arkasından patlamaları duyduk.

KOMUTAN — *(yimser görünmeye çalışarak)* Patlama sesleri bizim askerlerin dümanı püskürten silâh sesleri olmadı'nı nereden biliyorsun?

D M TR — *(Ba'ını iki yana sallar.)* Sanmıyorum komutanım.

KOMUTAN — *(Ellerini arkasına bağlar.)* Demek sancıyorsun? *(Der ve odanın içinde dola mayabağlar?)*

D M TR — *(Komutanın arkasından onu takip eder)* Evet komutanım.

KOMUTAN — *(Birden durur ve arkasındaki askere dönerek)* Demek Türkler buraya geliyor...

D M TR — Evet komutanım... İmdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

KOMUTAN — *(Kendinden emin bir tavırla)* Hiç bir şey!...

D M TR — *(a'kın a'kın bakar)* Hiç bir şey mi Komutanım?

KOMUTAN — Evet.

D M TR — Savaşacak mıyız?

KOMUTAN — Gerekirse evet.

D M TR — Ya cephane olmazsa ne yaparız?

KOMUTAN — Merak etme yakında onun yerini de bulacağız. Elimizdeki tutsaklar er geç konu acaklardır. Cephaneyi ele geçirince de Türkleri buraya girdiklerine pi man ettirece iz. *(Dimitri'nin yanına yaklaşıp)* Çabuk git bana o kadınları getir.

D M TR — *(Hazır ol durumuna geçip selam verir)* Ba'üstüne komutanım.

KOMUTAN — *(Dimitri'nin arkasından dışarı çıkışını izler. Salonu yalnız kalınca kendi kendine konuşur.)* Demek Türkler geliyor. *(Salonun içinde dola mayabağlar.)* Eğer buraya gelirlerse halimiz duman olur. Ne pahasına olursa olsun kadınları ya da adamı mutlaka konu turmalıyız.

Ancak cephaneyi ele geçirirsek canımızı kurtarabiliriz. Zira kaçmak için bile zamanımız kalmadı. *(Kapı çalınır komutan kapıya doğru bakar.)* Giriniz.

ÇORBACI — (çeriye elinde kasketiyle girer. Komutana doğru ilerlerken) Duydunuz mu komutan bey... Türkler buraya yaklaşıyorlarmı. Emin olun verin de hiç olmazsa ben gideyim.

KOMUTAN — Kes sesini!...

ÇORBACI — Fakat komutanım...

KOMUTAN — *(Başını ırarak)* Sesini kes dedim sana!...

ÇORBACI — Peki efendim, *(der ve bir köşeye çekilir. Tekrar kapı çalınır. çeriye Dimitri ile Ayşe kadın ve Fatma girerler.)*

DİMİTR — *(Kadınları komutana doğru iterler.)* Haydi kıpırdanın biraz.

KOMUTAN — *(Sakin bir tavırla yerine oturur. Kadınlar masanın başına geldiklerinde, kollarını çatarak)* Az sonra Osman Ağa cephaneliğin yerini söylemezse senin gözlerini oyduracağım. *(Diyerek parmağı ile Fatma'yı işaret eder.)*

AYŞE KADIN — *(Fatma'ya bakar. Kadın hayli heyecanlıdır. Sonra bakımlarını komutandan yana çevirerek)* Cephanenin yerini bilmiyoruz. Bilmediğimiz bir şeyin yerini nasıl söyleyebiliriz ki...

ÇORBACI — *(Söze karışır)* Bal gibi biliyorsun. Köylüler senin orduya sırtıyla cephaneliğin yerini söyleyip dururlardı. *(Komutana dönerek)* Yalan söylüyor komutanım. Bu kadın cephanelerin yerini mutlaka biliyor.

AYŞE KADIN — *(Ters ters Çorbacıya bakarak)* Madem cephaneliğin yerini biliyorsunuz, mutlaka sen de cephaneliğin yerini biliyorsundur. Sen niye komutana yerini söylemiyorsun.

KOMUTAN — *(Ayşe kadına)* Kes sesini be kadın. Burada soru soracak biri varsa o da benim. Ben emir vermeden ağzını bile açmayacaksın. Anladın mı?

AYŞE KADIN — Önce Çorbacı'yı sustur sen komutan bey...

ÇORBACI — Ben doğruyu söylüyorum komutanım.

KOMUTAN — *(Masasından kalkar ve kadınların yanına sokulur.)* Az önce de söyledim. Eğer on dakika içinde bana cephaneliğin yerini söylemediğiniz takdirde Fatma'nın gözlerini oyduracağım. Bunu sakın aklınızdan çıkarmayınız, *(diyerek gevrek, gevrek güler.)*

AYŞE KADIN — *(Yüzünü sahneye dönerek)* Ölümle bizi korkutacağınızı sanıyorsanız çok yanıyorsunuz. On dakika beklememize gerek yok. Çağır askerlerini hemen oydur gözlerimi...

AYŞE KADIN — *(Fatma'nın cesur konuşması karşısında gurur duyar. Kadını kucaklayıp, boynuna sarılır.)* Fatma'nın hakkı var. Gözlerimizi oydurmak için on dakika daha beklemenize hiç gerek yok. Bizimkinin birdenbiri burada bitiriverin. Böylece biz de kurtulmuş oluruz. Tabii sizler de... *(Ellerini kadının boynundan çeker ve komutana döner.)* Ne duruyorsun?... Emir versene askerlerine.

KOMUTAN — *(Hırsla ba ını sa a sola sallar.)* Ne inatçı insanlarmı u Türkler. Bile bile ölüme gidiyorlar.

ÇORBACI — *(Tela la ileri atılır.)* Konu sanız ne çıkar sanki. Cephaneli in yerini söylerseniz hem biz kurtuluruz, hem de sizler...

AY E KADIN — *(Çorbacı'nın üzerine atılır ve yakasından yakalayıp savurduktan sonra)* Sen de bizimle birlikte öleceksin hain köpek...

FATMA — Bu domuz herifin can veri ini görmek isterdim Acaba ölümü nasıl olur dersin Ay e kadın... Onu mutlaka kur una dizerler. Öyle yaparlar da, ancak o zaman yaptı ı kötülüklerin tüm cezasını çekmi olur...

AY E KADIN — O bile azdır o domuz herif için.

ÇORBACI — *(Korkuyla komutana bakarak)* Görüyorsun ya komutan bey, benim için ölüm eklini bile hazırlamı lar. Ne olur beni serbest bırakın da vakit varken kaçıp gideyim.

AY E KADIN — Yedi kat yerin dibine saklansan, Türk askerleri seni bulup çıkarır ve cezayı verir... *(diye ba ırır.)*

KOMUTAN — Susun... Susun artık. Sizi dinleyecek zamanım yok.

D M TR — *(Ay e kadının üzerine do ru yürüyerek)* Kesin sesinizi. Sabrımı ta ırmaya ba ladınız.

AY E KADIN — *(Alaylı bir ifadeyle)* Ay siz de sabır denilen ey de mi var. Bak bunu hiç bilmiyordum.

KOMUTAN — *(Ay e kadının sözlerine sinirlenir. Hızlı adımlarla kadının burnunun dibine yakla arak)* Kes sesini. E er bir kelime daha konu acak olursan, dilini kestirmek zorunda kalaca ım.

AY E KADIN — *(Korkusuzca)* Kar ınızda bizim gibi iki ihtiyar buldunuz. Diledi inizi yaparsınız, *(sonra gö sünü kabartarak)* E er u anda kar ınızda ya ız bir Türk askeri olsaydı, kaçacak delik arardınız kendinize.

KOMUTAN — *(Ellerini yumruk yapar.)* Yeter... Kes sesini ihtiyar bunak, *(diyerek vurmak için havaya kaldırdı ı bir sırada dı arıda silâh sesleri duyulur. Komutan oldu u yerde durur ve Dimitri'ye dönerek)* Ne oluyor dı arda?

D M TR — (ki elini yana açarak) Bilmiyorum komutanım. Gidip bakayım.

KOMUTAN — *(Dimitri'nin telâ la odadan çıkı ını izler. Sonra sahnenin önüne gelerek)* Yoksa Türkler mi geldi. Aman Tanrım, e er Türkler geldiyse hepimizin sonu geldi demektir. *(dedikten sonra tela la odanın içinde sa a sola dola ıp saklanacak yer arar.)*

AY E KADIN — Ne o komutan? Bakıyorum birden bire tela a kapıldınız... Daha bu bir ey de il... Asıl Mustafa Kemal'in askerleri köye girdi inde yüzünü görmek isterdim.

TE MEN — *(Ay e kadın sözlerini bitirdi inde, tela la içeriye te men girer.)* Komutanım... komutanım tutsak kaçtı. Osman A a'yı elimizden kaçırdık.

KOMUTAN — *(Hırsla te mene yürüyerek.)* Aptallar... Kocaman bir bölük ihtiyar bir adamı zaptedemediniz demek haa... Yakalamak için arkasından asker gönderdiniz mi?

TE MEN — Evet komutanım. Yirmi kadar asker pe ine dü tü. Öyle sanıyorum ki, tepeyi a madan onu yakalarlar.

KOMUTAN — Yazıklar olsun size. *(diye te meni azarlar, sonra birden oldu u yerde durur ve sol elinin i aret parma ını saka ına götürerek)* Bana kalırsa bu adam do ru cephaneli in bulundu u yere gitmi tir. Çabuk pe ine dü elim. Cephaneli i havaya uçurmadan onu yakalayalım. *(Komutan duvarda asılı silâhın yanına gider. Silâhını kınından çıkarır ve masanın üzerine bırakır. Sonra Te mene dönerek)* Biz buradan çıkınca kapıyı kadınların üzerine kilitler ve kapıya da bir nöbetçi dikersiniz. *(Sonra Çorbacı'ya dönerek)* Sen de bizimle geleceksin.

ÇORBACI — Komutanım ne olur beni bırakın. Vakit varken ben de ba ımın çaresine bakayım.

KOMUTAN — Seni serbest bırakayım. Sen de do ruca Türkleri bul ve bizi gammazla... iyi olur de il mi? *(diyerek palaskasını ku anmak için masanın yanından ayrılıp aynanın kar ısına geçer.)*

ÇORBACI — *(a kınlık içinde etrafına bakımı: Bu arada gözü masanın üzerindeki silâha takılır. Hızla masaya ko ar ve tabancayı kapıp namluyu komutandan yana çevirir.)* Artık bana engel olamazsınız komutan, *(diye ba ırır ve teti e basar. Ancak tabancanın emniyeti kapalı oldu undan ate almaz.)* Hay Allah kahretsin niye patlamıyor bu tabanca.

TE MEN — *(Çorbacı'nın duraksamasından yararlanır ve belinden tabancasını çıkarıp pe pe e üç el ate eder.)* Sonunda cezayı buldun.

ÇORBACI — Yandım anam... *(diye acı içinde kıvranarak yere dü er.)*

KOMUTAN — *(Hâlâ a kınlık içindedir.)* Vay namussuz herif vay... E er tabancanın emniyeti açık olsaydı, u anda onun yerine biz öbür dünyayı boylayacaktık. *(Hızlı adımlarla Çorbacı'nın yanına gelir ve yaralı gövdesini tekmeler.)*

ÇORBACI — *(Acı içinde kadınlardan yana bakarak)* Yardım edin... Yardım edin bana.

AY E KADIN — *(Öfkeyle Çorbacı'ya bakarak)* Ülkemizi dü mana satmaya kalkan adama mı yardım edece iz? Te men seni vurmakla çok iyi etti. Senin pis kanınla ellerimizi kirletmekten bizi de kurtarmı oldu.

FATMA — Ey yüce Allah'ım... Bize bugünü de gösterdi in için çok mutluyuz. n allah Mustafa Kemal'in ordularının da köyümüzü kurtardı ını görürüz... *(diye ba ırır.)*

AY E KADIN — n allah Fatma... Onun da köyümüze girmesi an meselesi.

KOMUTAN — *(Sinirli bir ekilde yerden silâhını alır ve kınına yerle tirir. Sonra kadınlara dönerek)* Döndü üm zaman da sizinle hesapla aca ız.

AY E KADIN — Dönünce yine konu uruz komutan...

KOMUTAN — *(Te mene dönerek)* Vakit kaybetmeden adamın pe ine dü elim.

(Komutan ve Te men salondan çıkarken, iki ya lı kadın onları izler. Kapı kapanır ve üzerlerinden kilitlenir. Çorbacı yattı ı yerden do rulmak ister.

Ancak do rulamaz ve son nefesini verir. Yalnız kalan iki kadın, yan yana gelirler.)

FATMA — Bu adamın vurulması çok iyi oldu.

AY E KADIN — Hem de çok, çok iyi!...

FATMA — Ay e kadın do rusunu istersen, Çorbacı'nın ölümüne çok sevindim.

AY E KADIN — İmdi Çorbacı'yı bırak. Osman A a'nın kurtulması için Allah'a dua edelim. Komutan onu bir eline geçirirse paramparça eder.

FATMA — *(Üzgün bir ifadeyle)* Çok do ru söylersin Ay e Kadın.

AY E KADIN — *(Kapıya do ru ilerler. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol eder. Sonra salonun ortasına do ru ilerleyerek)* Fatma... Fatma...

FATMA — Ne var? Niçin kapıyı kontrol ettin.

AY E KADIN — *(Parma ı ile sus i areti yapar)* İmdi beni iyi dinle. Burada durup, dü manın bizi öldürmesini bekleyece imize, silâhlanıp biz onlara kar ı koyalım.

FATMA — *(Merakla)* Nasıl? Biz silâhı nereden bulaca ız?

AY E KADIN — Çabuk bana yardım et. Onlar buraya gelmeden, i imizi bitirmemiz gerekiyor.

FATMA — Anlayamadım, burada ne i imiz var bizim?

AY E KADIN — İmdi görürsün. *(Diyerek orta yerdeki masayı yan tarafa çekmeye çalış ır.)* Haydi bana yardım et. Çabuk masayı kaldıralım ve bodrumun kapa ını açalım.

FATMA — Bodruma saklanmayı mı tasarlıyorsun?

AY E KADIN — Gevezeli i bırak İmdi. Masanın kenarından tut da unu yerinden kaldıralım. *(ki kadın olanca güçleriyle masayı kaldırır. Sonra çabucak altındaki kilimi çekerler ve yine birlikte bodrum kapa ını açarlar. Kapak kalktı ında Fatma bodruma bakar. Hayretle yerinden fırlayıp)*

FATMA — Aman Allah'ım... *(diye ba ırır)*

AY E KADIN — Ne ba ırıyor. Bütün Yunan askerini ba ımıza mı toplamak istiyorsun,

FATMA — Demek cephanelerin hepsini buraya ta ıdın?

AY EKADIN —Evet...

FATMA — Nasıl yaptın bu i i?

AY E KADIN — *(Bodrumun kenarına diz çökerek)* Dü manın köyü i gale geldi ini duyan herkes ormana sı ınıyordu. Ben ise cephanenin dü man eline geçmemesi için hepsini alıp buraya ta ıdım. Fakat kaçmaya zaman kalmadan dü man köye girdi ve beni tutsak ettiler.

FATMA — Burada kocaman bir köyü havaya uçuracak kadar cephane var.

AY EKADIN —Evet...

FATMA — Dü man ya akıl edip bodruma baksaydı...

AY E KADIN — E er akıl edip bodrumu arasaydılar, yine onları ele geçiremezlerdi. Çünkü evi yakıp, tüm cephaneleri havaya uçuracaktım.

FATMA — Ay e kadın, siz gerçekten çok cesur bir insanız.

AY E KADIN — Vatanı için kim olsa benim gibi davranırdı. Osman A a bu u urda gözünü kaybetti. Sen de bir çok i kenceye gö üs gerdin. Bunların hepsini bu vatanı kurtarmak için yapmadık mı?

FATMA — Haklısın galiba...

AY E KADIN — Neyse bırakalım imdi bunları da içeriden bol miktarda el bombası ve silâh alalım. Komutan ve adamları döndüklerinde hepsini havaya uçuralım. *(Ay e kadın bodrumdan bir torba dolusu el bombası çıkarır. Ellerine de birer silâh alıp pencerenin önüne giderler. Yava ça camı aralayıp komutan ve askerlerin dönmesini beklemeye koyulurlar. Bu arada Ay e kadın., Fatma'ya bombayı nasıl kullanması gerekti ini elindeki bomba üzerinde tarif ederek anlatmaktadır.)* Bu gördü ün el bombasıdır. Bombayı dü mana fırlatmadan önce, u pimi kaldıracaksın. Sonra da sekize kadar sayıp dü manın ara ma fırlatacaksın.

FATMA — Niçin sekize kadar sayaca ız?

AY E KADIN — E er sekize kadar saymadan bombayı atarsan, onlar yerden alıp bu defa patlamadan bizim tarafa atarlar. Böylece kendi bombamız ile kendimiz ölürüz. Bu arada unu da sakın aklından çıkarma, e er sekizden fazla sayıp, pimi bırakırsan, bu defa da elinde patlar.

FATMA — Ba arabilecek miyim dersin Ay e kadın?

AY E KADIN — Ba armak zorundayız. E er ba aramazsak dü man bizi öldürür.

FATMA — Çok do ru.

AY E KADIN — *(Kısa bir sessizlikten sonra)* Nerede kaldı u meret herifler.

FATMA — Gideli bir saati geçiyor. Allah vere de Osman A a'yı yakalayamasalar bari.

AY E KADIN — Yakalayacaklarını sanmıyorum. E er yakalamı olsalardı, imdiye kadar çoktan dönerlerdi.

FATMA — Allah kalbimize göre versin in allah.

AY E KADIN — Te men, Osman A a'nın tepeye do ru kaçtı nı söyledi.

FATMA — Evet öyle...

AY E KADIN — Benim bildi im Osman A a tepeye tırmanmaz. Do ruca ormana girmi tir. Ormanda da onu biraz zor bulurlar.

FATMA — Çok do ru. Ben de olsan ormana saklanırdım.

(Tekrar kısa bir sessizlik olur. Bu arada dı arıdan at nalı sesleri ve gürültüler duyulur. ki kadın ayrı pencerenin önüne geçerler.)

AY E KADIN — Geliyorlar.

FATMA — Evet... Di erleri de onları kar ılamak için bahçede toplandılar.

AY E KADIN — te komutan da göründü. Bize iyice yakla madan sakın harekete geçme.

FATMA — Merak etme. Osman A a'yı görebiliyor musun?

AY E KADIN — Aralarında yok. Belli ki bulamadılar.

FATMA — Kurtulduysa mutlaka bizimkilere haber götürür.

AY E KADIN — n allah zamanında varır.

FATMA — Allah onun ve bizim yardımcımız olsun.

AY E KADIN — Komutan askerleri azarlıyor. Hepsi a kın.

FATMA — Evet.

AY E KADIN — Biraz daha yakla malarını bekleyelim.

FATMA — Peki...

AY E KADIN — te geliyorlar. Çitlere yaklaınca hemen bombaları fırlatalım.

FATMA — Tamam Ay e kadın... Ben hazırım.

AY E KADIN — Unutma sekize kadar sayacak, bombayı ondan sonra fırlatacaksın.

FATMA — Tamam Ay e kadın... Hazır mıyız?

AY E KADIN — Haydi hazırlan.

FATMA — Ben hazırım.

AY E KADIN — Komutan ve askerler çitin baına gelince pimi çek ve bombayı atmaya hazır ol.

FATMA — Peki Ay e kadın...

AY E KADIN - *(Kısa bir bekleyi ten sonra) Pimi çek Fatma... (ki kadın ellerindeki bombanın pimlerini çekerler. Ay e kadın saymaya ba lar.) Bir... iki... üç... dört... be ... altı... yedi... sekiz... Ate . (diye ba ırır ve iki kadın ellerindeki bombaları pencereden atarlar. Ardından iki patlama sesi yükselirken, a a ıdan insan feryatları duyulur. ki kadın di er bombalan a a ıya fırlatmak için hazırlı a koyulurlar. Üçüncü ve dördüncü patlama sesleri yükselirken ı ıkları söner ve anlatım ba lar.)*

SES — Ay e kadın ve Fatma tüm dü man askerlerini havya uçururken, sa kalanlar da çe itli yönlelere kaçarak, köyü terke-derler. Bu arada, Yunan askerlerinin elinden kurtulan Osman A a da Kocaba köyüne ulaşmayı ba arır. Köyde tutsak bulunan iki kadını kurtarmak ve dü manı yok etmek amacıyla bir müfreze hareket eder. Köye geldiklerinde ise ceset yı nlarıyla karşılaşır. Köyde canlı olarak Ay e kadın ve Fatma'yı bulurlar. Türk askerleri iki kadının kahramanca davranı ları kar ısında kıvanç duyarlar ve durumu Mustafa Kemal Pa a'ya ileteceklerini söyleyerek köyü teslim alırlar. Aradan aylar geçer. Mustafa Kemal ve onun kahraman ordusunun sava ı kazandı ı tüm ülkede duyulur. Bu arada, ülkeyi i gale gelen tüm i galci kuvvetler Türkiye'den atılırlar. Barı sonunda köyünde oturmakta olan Ay e kadın askere giden iki o lunun dönmesini beklemektedir.)

(I ıklar yanar)

3. PERDE

AY E KADIN — *(Odanın dekoru ilk ekline dönü mü tür. Masanın yerini divanlar almı tır. I ıklar yandı nda Ay e kadın bir kenarda oturmaktadır. Bu sırada kapı çalınır. Ay e kadın diz çöküp oturdu u yerden kalkar, kapıya do ru ilerler. Kapıyı açar. çeriye muhtar ve ihtiyar heyetinden iki ki i ile e leri girerler. Ay e kadın konuklarını kar ılar.)* Ho geldin muhtar... Ho geldiniz a alar... Siz de ho geldiniz, *(diyerek hepsinin ellerini sıkar.)*

MUHTAR — Ho bulduk Ay e kadın.

D ERLER DE HEP B R A IZDAN —

Ho bulduk... ho bulduk... ho bulduk... *(diyerek divanlara otururlar.)*

AY E KADIN — *(Merakla muhtara do ru bakarak)* Bu zamansız ziyaretinizin sebebi nedir?

MUHTAR — *(Sakalını sıvazlar)* ey... *(diye kekeler.)*

1. ÜYE — Halini hatırını sormak için geldik Ay e kadın.

AY E KADIN — Ho geldiniz, sefalar getirdiniz.

2. ÜYE — Bu yıl tarlayı sürmeyi dü ünüyor musun Ay e kadın?

AY E KADIN — O ullahımın dönmesini bekliyorum. Onlar Mustafa Kemal Pasa ile beraber dövü tüler. Onun öncülü ünde sava tılar. Onlar gelmeden i e ba lamak istemiyorum.

MUHTAR — *(Kısa bir sessizlik olur. Muhtar ve odada bulunanlar hepsi göz göze gelirler.)*

AY E KADIN — Ben size birer ayran hazırlayayım, *(der ve salondan ayrılır.)*

MUHTAR — *(Ay e kadın ayran hazırlamak için odadan ayrılınca)* Ne edip, nasıl anlatmalı bilmem ki... Dilim bir türlü söylemeye varmıyor.

1. ÜYE — Ben de sizin fikrinizdeyim muhtar.

2. ÜYE — Bana kalırsa en iyisi sözü kadınlardan biri açsın.

MUHTAR — Olmaz... Bu i kadın i i de il.

2. ÜYE — O zaman en münasibi sizsiniz muhtar.

1. ÜYE — Evet evet do rusu da bu olur.

MUHTARIN KARISI — Her i i muhtara yıkmayın. Acı haberi Ay e kadın duydu unda, bir yerine bir ey olursa bunun vebali kimin boynuna olacak?

MUHTAR — Hanımın hakkı var.

1. ÜYE — Fakat muhtar, bu görev size verildi. Mustafa Kemal o madalyaları sizin takmanızı istedi.

MUHTAR — *(Çaresizlik içinde)* htiyar heyetinin hakkı var hanım. Bu i i benim yapmam gerek. Böylece Mustafa Kemal Pa a'nın da iste i yerine gelmi olacak. Fakat söze nereden ba layaca ımı bir türlü bilemiyorum.

MUHTARIN KARISI — Susun içeri giriyor.

AY E KADIN — *(Elinde bir tepsi ve içinde ayranlarla içeriye girer. Konuklarına ikram edip divana oturur.)* Böyle toplu halde geli inizin bir sebebi olmalı.

MUHTAR — *(Aya a kalkar ve Ay e kadının önüne gelir.)* Var Ay e kadın var... Size Mustafa Kemal Pa a'dan haber getirdim. Dilersen anlatayım.

AY E KADIN — *(O da aya a kalkar)* Dilemekte ne söz muhtar. Onun için seve seve canımı bile veririm.

MUHTAR — Bundan hiç ku kumuz yok.

AY E KADIN — Tez Gazi'den gelen haberi anlat.

MUHTAR — *(Sahnenin tam ortasına gelir ve yüzünü seyircilere döner.)* Ay e kadın, e in Karabıyık Mustafa Anafartalar'da Gazi'nin yanında çarpı ırken ehit oldu. Onun ehit oldu u haberini getirdi imde, iki o lunu ba rına basıp "**vatan için**" bu çocuklarımı da feda ederim demi tin.

AY E KADIN — Dedi imi de yaptım Muhtar. Sözümden dönmedim ki...

MUHTAR — Biliyoruz Ay e kadın biliyoruz. *(Muhtar odayı enine boyuna dola ır. Odada derin bir sessizlik olur. Muhtar tekrar sahnenin ortasına gelir. Yine yüzü seyircilere dönüktür.)* Ay e kadın Gazi Mustafa Kemal Pa a'nın size gönderdi i haber u...

AY E KADIN — nsanı merak içinde bıraktın muhtar. Çabuk söyle de biz de meraktan kurtulalım.

MUHTAR — *(Ba ından kasketini çıkarıp eline alır ve gururlu bir ifade takınır.)* Ay e kadın büyük o lun Karabıyık Mehmet ve karde i Ahmet, Sakarya'da dü mana kar ı canla ba la dövü mü ler. Dü manın püskürtülmesinde çok önemli rol oynamı lar. te bu nedenle de Gazi Mustafa Kemal Pa a bu iki kahraman askeri istiklâl madalyası ile ödüllendirmi bulunuyor.

AY E KADIN — Ne? Gazi o ullarımı istiklâl madalyasıyla mı ödüllendirmi . Peki ne zaman köye dönecekler?

MUHTAR — *(Cebinden bazı kâ ıtlar çıkarır. Bu arada iki de istiklâl madalyası vardır elinde. Yava yava Ay e kadına döner.)* Ay e Kadın o ullarının Mehmet ve Ahmet artık bir daha hiç geri gelmeyecekler. Az önce de anlattı ım gibi Sakarya'da dü manla kahramanca sava ırken ehit dü mü ler.

AY E KADIN — *(Bitkin bir durumdadır. Güçlkle sahnenin önüne, muhtarın yanına do ru ilerler. Bu sırada odada bulunanların hepsi ayakta ve Ay e kadının yürüyü ünü izlemektedir. Ay e kadın muhtarın yanına gelince durur.)* Muhtar, Gazi'nin o ullanma gönderdikleri madalyaları görebilir miyim?

MUHTAR — Ay e kadın, Gazi Mustafa Kemal Pa a bu madalyaları senin takmanı ister bunun için göndermi tir, *(der ve madalyaların ikisini yan yana Ay e kadının gö süne takar.)*

AY E KADIN — *(Madalyaları ok ar.)* Bunlar benim Mehmet ve Ahmetim'dir. Ölünceye kadar bunları ta ımaktan gurur duyaca ım.

MUHTAR — En fazla senin kadar bizler de onlarla gurur duyaca ız. Onların kahramanlık destanlarını dilden dile anlatıp, sonsuza kadar ya ataca ız.

AY E KADIN — Mehmedim ve Ahmedim ehit oldular. Onlar bizlerin rahat olması için sava tılar. Bu u urda can verdiler. Buna kar ın hiç üzülmüyor, onlarla gurur duyuyorum. Yeter ki **VATAN SA OLSUN...** «

PERDE KAPANIR

ATATÜRK LKOKULU 2. SINIFLAR DE ERLER E T M ÇALI MA

RAPORU (MART AYI 29/03/2013)

SINIFI	2-A
DE ER ADI	BARI VE VATANSEVERLİK Kazanım: : Vatanımız için mücadele eden insanların fedakarlıklarını ö renerek vatanseverlik duygusunu artırır. Vatanını sever uygar medeniyetler seviyesine ula mak için çalı ır. Vatanseverlik ve barı kavramlarını sözlerine yansıtır.
ALT DE ERLER	
YAPILAN ETK NL KLER	SORUMLU Ö RETMENLER VE Ö RENC LER
1. " Atatürk ve vatan sevgisi " konusunda ö rencilerimiz serbest kürsüde konu malar yaptı. 2. Milli mücadele ile ilgili ya anan kısa hikayeler sınıfımızda anlatıldı. 3. stiklal Mar ı'nın öneminin vurgulandı 4. Bayrak sevgisinin vurgulandı- resimler yapıldı 5. "Atatürk'ün Gençli e Hitabesi"nin anlamının anlatıldı. 6. " Yurtta sulh, cihanda sulh " konulu iir yarı ması yapıldı. 7. Mehmet Akif Ersoy ve stiklal Mar ımız konulu resim yarı ması yapıldı. 8. Vatan sevgisi ve barı konulu dövizler kulüp ve sınıf kö elerimize asıldı. 9. Çanakkale konu ile çizgi film seyrettirilmesi 10. " Mehmet Akif Ersoy " konulu boyama çalı ması yapıldı. 11. " Ben küçük bir vatanseverim " konulu iir yarı ması düzenlendi 12. "Vatanseverlik ve barı " üzerine güzel sözler defterlerimizde yer aldı. 13. Sütçü mam- Nene Hatun ve Kurtulu Sava ı ' mızdaki "Küçük Kahramanlarımız " ara tırıldı.	Ö retmenlerimiz Ömer USLU Velilerimiz Okul Ö retmenlerimiz Okul Çalı anları 2 A- Ö rencileri
Anlatım – Soru cevap- Tartı ma – Örnek Olay Gösterme Foto raf Analizi	

Ö renci Temsilcisi

Ömer USLU

Adı soyadı

Sınıf ö retmeni

ÖZLÜ SÖZLER

VATANSEVERLİK

Vatanseverlik en yaygın anlamıyla, vatanını sevmek ve vatanı için her türlü özveride bulunma duygusudur.

- Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır,
Toprak, e er u runda ölen varsa vatandır.
Mithat Cemal Kuntay

- Benden e erimi isteyiniz vereyim, atımı isteyiniz vereyim. Fakat vatanımdan hiç kimse bir karı toprak istemesin veremem.

Mete Han

- Bir memleketin saha bakımından büyüklü ü onun gerçek büyüklü ünü ifade etmez ve bir milleti millet yapan arazisi de ildir.
Thomas Henry Huxley

- E er vatan tehlikede ise, her ey vatana aittir.
George Jacques Danton

- nsan vatanını sever, çünkü hürriyeti, rahatı, hakkı vatan sayesinde kaimdir.
Namık Kemal

- Türklerden ba ka dini ve vatanı u runa canını vermeye hazır asker görmedim.
Hamilton

- Vatan a kını artırmak için en emin yol, bir müddet yabancı bir memlekette kalmaktır.
William Shenstone

- Vatan bir milletin evidir.
Ahmet Mithat

- Vatan için katlanılan ölüm kadar tatlı ve erefli bir ölüm var mıdır?
Horatius

- Vatan için ölmek de var, fakat borcun ya amaktır.
Tevfik Fikret

- Vatan için ya amak, vatanın terakki ve tealisine çalı mak da vatan için ölmek kadar ereflidir.
Gerigori Petrof

- Vatan sevgisi ahlakta iyili i, ahlakta iyilik de vatan sevgisini meydana getirir.

Montesquieu

- Vatan sevgisi imandan gelir.

Hız. Muhammed

- Vatan sıhhate benzer, de eri kaybedilince anla ılır.

Süleyman Nazif

- Vatan, çalı kan insanların omuzları üstünde yükselir.

Tevfik Fikret

- Vatana olan borcunu ödemededen ölen insan bedbahttır.

J. Fletcher

- Vatani için ölmü bir insan mesut insandır.

Virgilius

- Vatanımızı sevelim; orası babalarımızın da ülkesidir.

Schiller

- Vatanına sadakatle hizmet edenin atalara ihtiyacı yoktur.

Voltaire

- Vatanında ölmeyen iki kere ölür.

. Habib Sevük

Yurtta sulh, cihanda sulh.

Mustafa Kemal Atatürk

En kötü barı , en haklı sava tan daha iyidir.

C CERO

Barı nihai amacımızdır.

St. Augustine

Do a kanununun birinci ve temel ilkesi barı ı aramak ve sürdürmektir.

Thomas Hobbes

Barı milletleri refah ve mutlulu a eri tiren en iyi yoldur. Fakat bu kavram bir defa ele geçirilince daima bir dikkat ve itina ve her milletin ayrı ayrı hazırlı ını ister.

Mustafa Kemal Atatürk

Benim ülkem dünyadır; benim vatandaşlarım tüm insanlardır.

William Lloyd Garrison

Barı nihai amacımızdır

St.Augustine

Savaşların gerisinde ekonomik nedenler yatar.

Pierre Jesepe Proudhon

Savaş insanı mahveden kötülüklerin en önemlisidir. Savaş milletlerin varlı ını yok eder; en güzel ülkelerin ziyan olmasına sebep olur; en iyi insanları yok eder ve kötülükleri yüceltir; bir ülkeye her türlü karışıklı ı, anarşiyi ve yozlaşmayı getirir.

John F.Kennedy

MEHMET AKİF ERSOY (MİLLİ ŞAİRİMİZ)

stiklâl Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

"Allah milletimize bir daha İstiklâl
Marşı yazdırmasin" *Akif Ersoy*

Adı Soyadı: Mehmet Akif (RAG F)
ERSOY

Baba Adı: Temiz Tâhir EFEND

Anne Adı: Emine erife HANIM

Do um Yeri: stanbul

Do um Tarihi: 1873

Ölüm Tarihi: 1936

Bildi i Yabancı Diller: Fransızca-
Farsça- Arapça

Vatan size minnettardır.

FEHM CERRAHO LU LKOKULU-(ÜNYE) DE ERLERE T M AYLIK ÇALI MA RAPORU

SINIFI	2. SINIFLAR
DE ER ADI	VATANSEVERL K
ALT DE ER	Milli ve Manevi De erleri Benimseme Vatandaşlık Sorumluluklarının Bilinmesi ehitlik ve Gazilik -Atatürkçülük

YAPILACAK ETK NL KLER

Katılımcılar: Ö renci / Veli

Görü me	2.Sınıf Zümre ö retmenler arasında bilgilendirme yapıldı.	
Film -Video	Çanakkale konulu film animasyon payla ımı -da ıtımı yapıp, izletildi	Tüm sınıflar ---
Tüm Sınıflarla Birlikte Yapılan Anma vb.Etkinlikleri	Vatanseverlik –Çanakkale konulu Anma programı Kütüphanecilik Kulübü ile birlikte topluca gerçekleştirildi.	Tüm sınıflar ---
Muhtelif Yarı malar	Atatürk ve Vatanseverlik konulu iir ve resim yarışması düzenlendi. İlk 3'ü girenlerin eserleri panoda sergilendi.Ödüllendirme yapıldı.	Tüm sınıflar ---
Pano	Okulumuzun De erler E itimi Panosuna dokümanlar asılarak sergilendi.	Tüm Sınıflar ---

YAPILAN FAAL YET N DE ERLEND R LMES

Vatanseverlik duygusunun kazandırılması için çaba sarfedildi.

KAR ILA ILAN PROBLEMLER VE ÇÖZÜM ÖNER LER

Çok amaçlı salonumuzun olmayı ı nedeniyle,ailelerin katılımı sa lanamadı, ev ödevi verme , e itimi ve bro ür hazırlı ı yapılamadı,

YAPILAN ÖRNEK ETK NL KLER

Çanakkale ehitlerimizi anma programı yapıldı.Tüm sınıfların katılımlarıyla.

Hasan AÇIKGÖZ
Sınıf Ö ret.(2-D)

Gülcan Ç ÇEK
Sınıf Ö ret.(2-A)

Okan ÜNLÜ
Sınıf Ö ret.(2-C)

Melike KARA
Sınıf Ö ret.(2-B)

Derya ATE
Sınıf Ö ret.(2-E)

2011-2012 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI KAĞITHANE ATATÜRK İÖO DEĞERLER EĞİTİMİ
5. SINIFLAR
'VEFA VE TARİH BİLİNCİ' KAVRAMLARI ŞUBAT AYI PLANI

Genel amaç: Tarihini bilen, kültürel değerlerine sevgi ve saygı ile bağlı olan bir milletin hiçbir şekilde yıkılmayacağı, geçmişteki hatalardan ders çıkarılıp geleceğin planlanması bilincinin verilmesi.

BAŞLIK	KAZANIM	YÖNTEM	MATERYAL	ETKİNLİK
1. HAFTA	Vefa değerini kavrar.	Soru-cevap Tartışma, Değerlendirme Sonuca ulaşma	Hikâye Şiir	<ul style="list-style-type: none">Vefanın anlamı ve önem anlatılır.'Neden vefalı olmalıyız?' sorusunun cevabı aranır.
2. HAFTA	Tarih bilincini kavrar.	Soru-cevap Değerlendirme Sonuca ulaşma İzleme, dinleme.	İstiklal Marşı'nın kabulü. Çanakkale Zaferi.(ilgili slaytlar,yazılar,görseller)	<ul style="list-style-type: none">Tarihi doğru anlamak.Tarih bilincinin neler kazandırabileceğini kavramak.
3. HAFTA	Vefa ve tarih bilinci değerlerini ilişkilendirir.	Soru-cevap Değerlendirme Sonuca ulaşma	Tarihte vefa duygusunu hissettirecek örnek olaylar ve kişilerin hikayeleri. (Mustafa Kemal Atatürk, Seyit Onbaşı, Şehit ve gazilerimiz,Mehmet Akif Ersoy vb.)	<ul style="list-style-type: none">Tarihe karşı vefalı olmanın gerekliliği anlatılır.Tarihte vefa duyulması gereken şahsiyetler tanıtılır.
4. HAFTA	Vefa ve tarih bilinci hakkında çıkarımlarda bulunur.	Sözlü-yazılı Değerlendirme Sonuç	Vefa ve tarih bilinci ile ilgili özlü bir sözün bir paragraflık açıklaması. (Geçmişini iyi bil ki geleceğe sağlam bakasın. Nereden geldiğini unutma ki nereye gideceğini şaşırmasın. Mevlana)	<ul style="list-style-type: none">Öğrenci çalışmalarının sunulması.
RAPOR	Ayın değerlendirilmesi			

Neslihan TURHAN
5-A SIN.Ö .

Mithat GÖKMEN
5-B SIN.Ö .

Zafer KANTAR
5-C SIN.Ö .

Muharrem Ö RETMEN
5-D SIN.Ö .

DEĞERLER EĞİTİMİ

VATAN SEVGİSİ

www.cagdasymal.com

YURT SEVGİSİ ONA HİZMETLE ÖLÇÜLÜR.

K. Atatürk